

CEMAL NAR

OSMANLIDAN CUMHURİYETE
IRKÇILIĞIN TEMELLERİ

CEMAL NAR KÜLLİYATI: 5

CEMAL NAR

OSMANLIDAN CUMHURİYETE

IRKÇILIĞIN TEMELLERİ

CEMAL NAR KÜLLİYATI: 75

CEMAL NAR

07. 01. 1955 de Kahramanmaraş / Hartlap'ta doğdu. İlkokulu kendi şehrinde, İmam Hatip Lisesini 1973'de Diyarbakır'da, Yüksek İslam Enstitüsü'nü 1977 de Kayseri'de bitirdi ve aynı yıl Kahramanmaraş /Andırın Lisesine Din Dersi Öğretmeni olarak tayin edildi. 1980'de atandığı Kahramanmaraş İmam Hatip Lisesinde eğitim ve öğretimin yanında uzun yıllar değişik yerlerde sohbet, vaaz, seminer, konferans ve yazılarıyla halk eğitimine katkı sundu, irşat ve tebliğ hizmetlerinde bulundu. Aynı okuldan 2003'de emekli olmak zorunda kalan yazar, halen okuma, yazma, irşat ve tebliğ çalışmalarını sürdürmektedir. Evli ve dört çocuk babasıdır.

Cemal Nar yazılı çalışmalarının bir kısmını **cemalnar.com.tr** sitesinde yayınlamaktadır. Sohbet, vaaz, ders, seminer, konferans gibi görsel çalışmalarının bir kısmını da videolar halinde **www.youtube.com** sayfasında sunmaktadır. Zaman içinde değişik gazete, dergi ve sitelerde yazdı. İnternette yazarın binlerce makalesine ve videosuna erişilmektedir.

Yayınlanmayı bekleyen birçok eseri yanında yazarın yayınlanmış kitapları şunlardır:

1- Anılar Ve İbretler 2- Bu Sistemden İslam'a 3- İslamlaşma Bilinci 4- İslam Sancısı 5- Arş Gölgesi 6- Tasavvufun Anahtarı 7- Âlimin Önderliği 8- İslam'da Devlet Ve Siyaset 9- İlim Ve Özgürlük 10- İlim Ve İktidar 11- İmanın Kıymeti ve Korunması 12- İman Ve Etkisi 13- Aydınlanma Yolu Tasavvuf 14- İnançta Arınma 15- İnançta Kirlenme 16- Okuma Aşkı 17- İslam'a Göre İrkçilik ve PKK Ekseninde Kürt Sorunu 18- İnsana Ulaşmak 19- İslam'da Cihad Hak Batıl Mücadelesi 20- İnancın Kıvancı 21- Sistem ve Şeriat 22- Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma 23- Gönül Azığı 24- Laiklik Sorgulaması 25- Derdimiz İslam 26- Adı Konmamış Savaş 27- Batılılaşmayla Hesaplaşma 28- Aydınların Karanlığı 29- Kitap

Sevgisi Yazma Aşkı 30- İmam Hatip Davası Ve Hacı Kalay 31- İslam'ın Özeti 32- İslam'da İrkçılık Ulusalçılık Milliyetçilik 33- İslam'sız Olmaz 34- İlimsiz Olmaz 35- Davetsiz Olmaz 36- Hesaplaşmadan Olmaz 37- Kıymet Bilmek 38- Hatırlatmalar 39- Laik Sistemde İslamî Siyaset Sorunu 40- Müslüman Kimliğin Kodları 41- Bize Düşen 42- İslam davası 43- Din Diyalog Ve İlimli İslam 44- İslam'da Sakal Ve Kıyafet 45- Okuduğun Kadarsın 46- İslam'da İnsan İlişkileri - Din Muameledir- 47- İslam'a Ensar Olmak 48- Tanıdığım Maraşlı Hocalar. 49- Acilen İslam Birliği 50- Engin Gönül Yüce Ruh 51- İslam'da İnsan Onuru Ve Çağa Yansıması 52- Güncelin Dili 53- Hizmetten Teröre Gülen Sorgulaması 54- Türkiye'de Dindar Siyaset Pratiği 55- İnternette Kral Sözler 56- İslam Düşüncesinde Sağlık Ve Şifa 57- Hastalara Armağan 58- Maraş Hazineleleri 59- Birey Üstüne Eleştiriler 60- İlim Ve Alim Üstüne Eleştiriler 61- İrfan Hayatımız Üstüne Eleştiriler 62- Devlet Ve Medeniyet Yolu Hicret 63- Sevgili Peygamberimiz Mekke Döneminde İslam'a davet 1- 2. Ciltler 64- Peygamber Örneğinde Ahlak Ve Merhamet 65- Kalpten Dile Eğitim Ve Terbiye 66- Batılılaşma Cinnetinde Aydınlar Ve Kurumlar 67- Kitap Ve Yazma Sorumluluğu 68- Allah'ın Yardımı Ve Zafer Şartları 69- İslam Açısından Laiklik Ve Sekülerizm 70- İmam Hatip Davası 71- İslam'a Göre İrkçılık Ulusalçılık Milliyetçilik 72- Kur'an Açısından İnsan Toplum İrkçılık 73- Sünnet Açısından İnsan Toplum İrkçılık 74- İnsan Ve Toplum Açısından İrkçılığın Zararları Ve Çaresi 75- Osmanlıdan Cumhuriyete İrkçilik 76- Sistemin İrkçi Cinayetleri 77- Kürt Sorunu Ve Çaresi 78- PKK Terörü Ve Çaresi 79- İslam Sayesinde Kölelikten Yükselenler 80- Atatürkçülük ve Tabu

İthaf

Muhterem Prof. Dr. Hulusi Kılıç Hocama hürmet ve muhabbetlerimle...

Cemal Nar

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	7
OSMANLIDAN CUMHURİYETE İRKÇILIĞIN TEMELLERİ	8
Konuya Giriş	8
İrkçılığın Tarihî Temelleri	16
Osmanlıda Beş Düşünce Akımı	18
Osmanlıcılık	21
İslamcılık	24
Batıcılık	29
Batılılaşma “Gavurlaşma”	33
Türkçülük	42
Kürtçülük	51
Örnek Bir Hassasiyet	54
Cumhuriyet Ve Kürtçülük	60
Sorunlu Kavram Milliyetçilik	61
Bediuzzaman Ve Milliyetçilik İrkçılık	65
Milliyetçilik İrkçılık İlişkileri	72
Türkçülerin ve Kürtçülerin Ortak Yanları	74
İrkçılık Dinsizliğe Hizmettir	82

İrkçılar Arasında Yaşadıklarım	83
Yeni Guruplar	86
“Bir Türkçü Ümmetçi Ve Şeriatçı Olamaz”	88
Dindar İrkçi Olamaz.....	91
Bir Kürtçünün Herzeleri	93
İrkçılar Neden Dine Düşmandır?	94
Din İrkları Bozar mı?	96
SONSÖZ.....	100
KAYNAKLAR	101

ÖNSÖZ

Geçmişte yaşadığımız şehirde basın yayın ve ciddi bir dağıtım olmadığından yazdığımız konuların uyumlu olanlarını bir kitap içinde toplayıp bir kerede hepsini bastırmak gibi bir düşüncede olduk. Bu yüzden bazı kitaplarımız ortalama hedefimiz olan 100 ila 200 sayfa sınırını çok aşmışlar, bazen 400, bazen 900 sayfaya ulaşımlardı. Bu ise günümüzde kimi himmeti zayıf okuyucularımız için olumsuz bir durumdu. Şimdi ise internet ile kendimiz bile yayınlama imkânına kavuştuk şükür.

Bu yüzden bazı ana kitaplarımıza doğum yaptırarak iki üç yavru kazandırdık. Bunlardan birisi de “İslam’a Göre Irkçılık Ve PKK Ekseninde Kürt Sorunu” kitabımızdır. Elinizdeki eser de böyle bir yavrudur. Konuyu bütün olarak okumak isteyenler ya o kitabımızın ilk baskısını bulacak, ya da üç kardeşi daha okuyacaktır. Bunların tamamı internet sitemizden ücretsiz indirilip okunabilir.¹

Kitaba emeği geçen herkese teşekkür ediyorum. Her işimizin eninde de sonunda da hamdolsun âlemlerin Rabbi Allah Tealaya deriz.

Cemal Nar

¹ <https://cemalnar.com.tr/kitaplar>

OSMANLIDAN CUMHURİYETE İRKÇILIĞIN TEMELLERİ

Konuya Giriş

Bilindiği gibi ırkçılık, belli bir ırkın doğuştan gelen tabii bir üstünlüğünü savunan görüştür. Bu görüşe göre atalardan evlatlara genler ve kalıtım yoluyla geçen ruhî karakter ve fiziki özellikler sebebiyle ahlak ve şahsiyet, akıl ve zekâ, bilgi ve beceri edinmede kabiliyet ve başarı gibi temel insani özellikler, belli ırklarda doğuştan vardır. Dolayısıyla bu ırklar başkalarına üstündür.

İrkçilik elbette saçma sapan bir görüştür ama ne yazık ki insanların çoğunun öteden beri inandığı saçmalaktır. Tarihin her devresinde görülen bu saçmalık maalesef şaşılacak kadar yaygındır.

Bunun tabii sonucu ise maalesef üstün sayılan ırkın, öyle olmayan ırkları yönetmesidir. Yönetilmeye mahkûm olan ırklar ise, üstün olan yönetici ırkların emrinde hem de aşağılanarak çalışacaklardır.

Bu yüzden ırkçılık, zulüm ve sömürüyü haklı kılan, ona kılıf hazırlayan çirkin ve aşağılık bir görüştür. Tarih boyunca üstün sayılan ırkların diğer ırklar üzerinde egemenlik kurma ve

sömürme girişimlerinde meşrulaştırıcı bir gerekçe olarak kullanılmıştır ırkçılık. Böyle bir toplumda birlik ve beraberlikten, sevgi ve kardeşlikten, adalet ve eşitlikten bahsedilebilir mi?

Son birkaç yüzyılımız bu kavmiyetçilik, ırkçılık, bölücülük belası ve fitnesiyle geçti maalesef. Dünya savaşları yaşadık bu yüzden. Osmanlı Devleti dağıldı, döküldü, bölündü ve nihayet yıkıldı bu sebepten. Canımız gitti, malımız gitti, emeğimiz ve enerjimiz gitti bu mel'un yolda. Toplumda derin yaralar açıldı, insanımız dininden, imanından, birlik ve beraberlik duygu ve düşüncelerinden, sevgiden, saygıdan ve sıcak komşuluk ilişkilerinden oldu.

Bu canavar neyimizi yutmadı ki...

Bu bela olmasaydı biz bambaşka bir devlet ve millet olacaktık bugün. Daha zengin, daha güçlü, daha hatırlı, daha mutlu olacaktık. Hepsinin birincil katili ırkçılıktır.

Nedir bu bela? Başımıza nerden geldi? Nasıl kurtuluruz?

Bunlar önemli sorulardır. Çünkü bunlar en büyük sorunlarımıza ışık tutmaktadır. İşte biz de bu kitapta bunları irdelemeye, araştırmaya ve bir çare sunmaya çalışacağız. Aslında hep var olan, hani şu bildik çare var ya, işte o çareler çaresi zenginliğimize işaret etmeye çalışacağız inşallah.

Evet, insanın "zalim ve cahil"¹ sıfatlarından ve zafiyetlerinden kaynaklanan ırkçılık, insanlık tarihi içinde uzun

¹ "Biz emaneti göklere, yere, dağlara teklif ettik de onlar bunu yüklenmekten kaçındılar, zira sorumluluğundan korktular, ama onu insan yükledi. İnsan bu emanetin hakkını gözetmediğinden cidden çok zalim, çok cahil bulunuyor."(Ahzabp, 72.)

bir geçmişe sahiptir. Eski Yunan, Roma, Mısır toplumlarında egemen uluslar kendilerinin tabii olarak başkalarına üstünlüklerine inanırlar, kendilerinden olmayan kavimleri ikinci sınıf insan, dolayısıyla köle ve hizmetçi olmak üzere yaratılmış topluluklar olarak değerlendirirdi. İsrailoğulları gibi kimi toplumlarda ise ırkçılık dini bir nitelik kazanmıştı.¹ Kendilerinin seçilmiş ulus olduklarına inanan İsrailoğulları,² İslâm'ın tebliğ edildiği dönemde, sırf kendi milletlerinden olmadığı için haset ederek Hz. Muhammed (s.a.s)'in peygamberliğini kabul etmemişlerdi.³

Emanet: farzlar, yükümlülükler, Allaha itaat, akıl ve düşünme kabiliyeti şeklinde tefsir edilmiştir. Kader sırrı yani Allahın takdirine razı olma, diyenler de vardır. İnsana verilen benlik de emanetin bir unsurunu teşkil eder. Benlik bütün mahluklar içinde yalnız insana verilmiştir. Eğer insandaki ene (ben) gerçek mahiyetini anlayıp Rabbine yönelmezse dünyayı zulüm, inkâr ve şirkinin dehşeti ile dolduran bir mahiyete dönüşür. Vallahü a'lem.(Bu kısa açıklama Suat Yıldırım'ın mealinden alınmıştır.)

¹ **"Onların bu tutumları: Bize ateş, sadece sayılı günlerde dokunacaktır, demelerinin bir sonucudur. Onların vaktiyle uydurdukları şeyler de dinleri hakkında kendilerini yanıltmıştır."** (Al-i İmran: 3/24)

² **"Hem yahudiler, hem de hıristiyanlar "Biz Allahın evlatları ve sevgilileriyiz." dediler. De ki: "Öyleyse niçin Allah sizi günahlarınız sebebiyle cezalandırıyor?" Hayır, bilakis siz Onun yarattığı birer beşer topluluğusunuz. Allah dilediğini affeder, dilediğini cezalandırır. Göklerde, yerde ve ikisi arasında olan her şeyin hakimiyeti Allahındır. Dönüş de Ona olacaktır."**(Maide, 5/18.)

³ **"Allah'ın kullarından dilediğine peygamberlik ihsan etmesini kışkırdıkları için Allah'ın indirdiğini (Kur'an'ı) inkar ederek kendilerini harcamaları ne kötü bir şeydir! Böylece onlar, gazap üstüne gazaba uğradılar. Ayrıca kafirler için alçaltıcı bir azap vardır. Onlara: "Allahın indirdiği bu Kur'ana da iman edin" denildiği vakit:**

İslam Dünyasında kökü Emevîler'e kadar uzanan ve Osmanlı döneminde ümmeti paramparça eden ırkçılık belası bugün de özelde Türkiye'nin, genelde bütün bir İslam Ümmetinin başına gelen en büyük musibet ve yaşadığı en feci felakettir.

Ahmet Özalp'ın verdiği bilgilere göre¹ uzun geçmişine rağmen ırkçılık sosyal bir teori olarak 19. yüzyılda Avrupa'da sistemleşti. İrkçılığın altın çağı kabul edilen bu yüzyılda kendisi ırkçı olmamakla birlikte Charles Darwin'in biyolojik evrim kuramı, sözde bilimsel ırkçılığın gelişmesine temel oluşturdu. Sosyal Darwincilik insan soyunun zaman içinde çeşitli evrim aşamalarından geçtiğini, Avrupalı beyaz ırkın insanın toplumsal evriminin en üst aşamasını temsil ettiğini savundu. Gobineau, beyaz ırkın üstünlüğünü, beyazlar içinde de ârî ırkın en yüksek medeniyet seviyesine ulaştığını öne sürdü. Gobineau'nun izleyicilerinden İngiliz asıllı Houston Stevart Chamberlain, Almanya'da uzun boylu, açık tenli ve uzun kafalı Tötonların üstün ırk olduğunu, Yahudilerin fiziksel olarak Tötonlardan kolayca ayırt edilmeseler de manevi açıdan olanlardan geri olduklarını savundu.

Gobineau ve Chamberlain'in görüşleri, başta Nietzsche olmak üzere Max Weber, Werner Sombart gibi düşünürlerce beslenerek Almanya'da Nazi ırkçılığının temelini oluşturdu. Adolf Hitler siyaset felsefesinin ırkçılık yönünü "bilimsel" temellerini bu düşünürlerden aldı. Nazi ırkçılığı bütün çelişki ve tutarsızlıklarına rağmen Almanları birleştirmekte, yenilmez olduklarına inandırmakta, ekonomik sömürüyü ve köle emeğini

"Biz sadece bize indirilene inanırız" derler. Kur'an, ellerindeki Tevratı tasdik eden hak kitap olmasına rağmen, kendi kitaplarından başkasını inkâr ederler." (Bakara: 2/90-91)

¹ Bkz. Şamil İslam Ansiklopedisi "ırkçılık" md.

meşrulaştırmakta, halkı savaşa yöneltmekte başlıca etken oldu ve Nazizmin Alman halkı üzerinde kurduğu egemenliğin temel ögesini meydana getirdi.

Nazizmden farklı biçimde de olsa, Avrupa uluslarının sömürgecilik hareketlerinde haksız ve insanlık dışı eylemleri meşrulaştırmakta ırkçı görüşler başlıca etken oldu. İspanyollar Amerika'ya geldiklerinde Yerlilere karşı izledikleri yayılcı ve saldırgan politikalarını, Yerlilerin İspanyollardan farklı oldukları, kendileriyle aynı anlamda insan bile sayılamayacaklarını öne süren ırkçı teorilere dayandırdılar, topraklarını ellerinden aldıkları Yerlilere insan gibi davranmanın gerekmediğini öne sürdüler.

Thomas Carlyle, James A. Froude, Charles Kingsley ve özellikle Rudyard Kipling'in yazılarında ısrarla işlenen "beyaz adamın misyonu" düşüncesi de sömürgecilik döneminde ırkçılığı meşrulaştırıcı ve sömürgeciliği yüceltici bir işlev gördü. Bu düşünceye göre beyaz Avrupalı öteki ırklara medeniyet götürüyor, dolayısıyla insanlığa hizmet ediyordu. Başta İngiliz, Fransız ve Portekizliler olmak üzere Avrupalı tüm sömürgeciler Asya'da, Afrika'da, Hindistan ve Uzak Doğuda sömürgeleştirme faaliyetlerini bu sözde "medenileştirme" görevlerine dayandırıyorlardı.

ABD'de ise ırkçılık önceleri katliam ölçüsünde Yerlilere, daha sonra da Siyahlara yöneldi. Günümüzde ırkçılıktan belli ölçüde bir uzaklaşma eğiliminden söz edilse de başta ABD olmak üzere tam Avrupa ülkelerinde varlığını sürdürmekte; özellikle ırk ayırımının yasal olarak sürdüğü Güney Afrika ile İsrail'de en katı ve acımasız biçimiyle egemenliğini yürütmektedir. Yine Afganistan ve Irak işgallerinin altında "onlara medeniyet götürme" iyi niyeti (!) vardı. Aslında bütün Batı, bugün bile Doğu'yu küçük görmeye ve aşağılamaya, kendine dek

saymamaya devam etmektedir. Kendilerinden birkili öldürülse yeri göğü inleyen Batılılar, başkalarının katliamına seyirci kalabilmektedirler. Hümanizmaları bu kadardır. Yani sadece kendilerine...

Osmanlıyı tasfiye eden ve Cumhuriyeti kuranlar bu “Barbar”, bu “tek dişi kalmış canavar” olan Batı toplumlarını kendilerine “üsve-i hasene – en güzel örnek” olarak aldılar maaleef. İrkçılıklarını da elbette. Bu fikirler son yüzyılda Osmanlı’yı sarsıyordu. Fakat Cumhuriyet Dönemiyle beraber ırkçılık denilen bu çetrefilli fitne, çetin musibet ve büyük belanın tam içine düştük. Çünkü bu “etkin kurucu kadro”, Osmanlıda ırkçılığı savunan kadro idi.

Tarihin en acı bir döneminin içinden geçerek bütün bu acıları yaşayan babalarımız ve bizler, “Batılılaşma”, “Modernleşme”, “Aydınlanma”, “Çağdaşlaşma” gibi ne olduğu meçhul, en azından şaibeli ve bulanık, herkesin kendine göre içini doldurduğu karanlık ve müphem kelimelerin devlet ve bürokrasi elinde bir kırbaç gibi sırtımızda şaklayarak derin yaralar açtığını gördük. Amaç, Müslümanları “İslam Medeniyetinden” zorla alarak, İslam’ın reddettiği Batılı bir hayat tarzını getiren “devrimleri” bize “Batı Medeniyeti-Çağdaş Uygarlık” diye yutturmaya çalışmaktı. Yani bizi kendi dünyamızdan alarak yabancı bir dünyaya atmaktı. Çünkü kendisini “Batıcı” sayanlar, tıpkı onlar gibi, bizi hor ve hakir görüyor, kendilerine denk saymıyorlardı.

Bütün bu darbeler halka “halkçılık”, “milliyetçilik” adıyla vuruluyordu. İleride göreceğiz, kimileri iyi niyetle “milliyetçilik” kelimesine kökü “millet-din” olduğu için güzel anlamlar yükleseler de maalesef o devletin icraatlarında ve bürokratların uygulamalarında çok acımasız ve insafsız, çok ilkel ve vahşî bir “ırkçılık” olarak tecelli etmiştir hep.

“Devletin resmi görüşüne” göre bu ülkede yaşayan herkes “Türk”tür ve bu millet “Türk Milletidir”. Burada kullanılan “Türk” kelimesi güya bir ırkı ifade etmez. Topyekun halkın genel bir ifadesi olarak sosyolojik veya kültürel bir kavramdır. Bu yüzden başka ırkların alınmasına gerek yoktur. Çünkü onların varlığı inar edilmemiştir.(!)

Ama bu kelimenin altı azıcık eşelendiğinde, başka ırkları bir çırpıda bir sürü aşağılayıcı kelimelerle hepten dışlandığını görürüz. Yani daha sonraları zorda kalınca “bu ırkları inkar değil, bir üst kimlik tanımıdır, o kadar” denilse de, “kart kurt” hikayeleri ile bunu yalanlayan nice hitabeler, yazılar ve olaylar yaşadık bizler. Bunun acı, bir o kadar da komik hikayelerine yer yer temas edeceğiz bu kitapta inşallah.

Burada başka bir durum daha var. O da Batılılaşma ve AB’ye girme sürecinde ırkçı Batılıların bizi aşağılamaları ve kendilerine denk görmeme safsatalarıdır. Yukarıda kısaca değinildiği gibi “Batı” kendisinden “başkalarını” aşağılar ve asla “ötekilerini” kendine denk, eşit görmez. Batı bu yüzdendir ki bizlere AB’ye üye olmada nice anlaşmalar yapıp söz verdikten sonra, şimdi iş ciddiye binince bize AB için tam ve eşit ortaklık yerine “imtiyazlı ortaklık” teklif edilmektedir.

Neden?

Bizi kendine denk görmediğinden, bizi aralarına yaşıtıramadıklarından. Bizim kanımıza dokunan bu acıtıcı ve alçaltıcı durum, nedense Batıcılarımızın kanına dokunmamaktadır. Bu denksizliği bir “kabulleniş” midir acaba?

Bu açıdan bakıldığında “Batılılaşma”, “Batının yüceltilmesi” olduğu kadar, kendi kendimizi inkârâ varan onur kırıcılığın simgesi olduğu için de eleştirilmeyi hak eder.¹

İslâm, zulüm ve sömürüye yol açan tüm inanç ve düşünceler gibi ırkçılığı da yasaklamıştır. Kur'an ırkların aynı kökten geldiklerini ifade ederek, üstünlük iddialarının temelsizliğini ortaya koymuştur. Tüm insanlar ve uluslar Hz. Âdem (a.s) ile eşi Havva'dan yaratılmıştır.

İnsan toplumunun ırklara, kabilelere ayrılmasının sebep ve hikmeti, onların tanışmaları ve her türlü bilgi ve beceride yardımlaşmaları isteğidir. Bu amaca bağlı olarak insanlar ayrı ayrı ırk, renk, dil ve yerlerde yaratılmışlardır. Zulüm ve sömürüye neden olacak doğuştan gelen kalıtsal bir üstünlük asla söz konusu değildir. İnsanların ve toplumların iyilik ve üstünlükleri yalnızca inançlarına, yaşama biçimlerine bağlıdır, Allah'ın emirlerine uyma, yasaklarından kaçınma konusundaki titizliklerinden kaynaklanır.²

Hiç şüphesiz medenî bir toplum, hayvanlar gibi içgüdülerinin buyruğunda yaşayan insanlardan değil, özgür iradeleriyle seçtikleri inanç ve ilkeler çevresinde toplanan insanlardan oluşur. Bu yüzden “İslâm Toplumu”, İslâm'ı bir din, bir sistem, bir hayat tarzı ve yaşama biçimi olarak gören ve düzenleyen, bunu bilinçli bir tercihle isteyen inanan insanların oluşturduğu bir toplumdur. Belirleyici tek etkenin inanç olduğu bu toplumun oluşmasında başka hiçbir maddi ya da manevi

¹ Bkz. Yüksel Kanar, Batının Doğusu, s. vii.

² Hucurat, 13.

etkenin temel katkısı yoktur. Aynı akide çerçevesinde çevreleşen ve birleşen insanlar, kan bağları olmasa da kardeşlerdir.¹

Buna karşılık, aynı inancın paylaşılmaması durumunda, ana, baba, evlat ve akraba arasında bile bir yakınlıktan söz edilemez. İman etmediği için babasının çağrısına uymayan Hz. Nuh'un oğlu onun ailesinden sayılamaz.²

Böyle bir durumda aynı inancı paylaşan müminler, küfrü İslam'a tercih etmeleri durumunda ne babalarını, ne kardeşlerini, ne de kavim ve kabilelerini "veli", yani yönetici, dost ve yardımcı kabul edinebilirler.³ Hiçbir mümin, babası, oğlu, kardeşi ya da diğer bir yakını da olsa, Allah'a ve Peygamberine düşman olan kimseye sevgi besleyemez.⁴

İleride geniş olarak değineceğimiz bu temel çerçeveyi çizdikten sonra şimdi İslam'a göre ırkçılığın ayrıntılarına girebiliriz.

İrkçılığın Tarihi Temelleri

Biz kitabımıza girişte ırkçılığın tanımını yapmış ve tarihi temellerini aramaya çıkmıştık. Bu açıdan bakıldığında ırkçılık düşüncesinin insan fitratında eğitime ihtiyacı duyulan bir potansiyel güç halinde var olduğunu görmüştük. Aslında her duygu, güdü ve huy gibi bu da bütün bütün faydasız ve hikmetsiz bir duygu değildir. Eğitilir ve iyiye yönlendirilirse faydaya dönüşecek olumlu bir fitrattır sonuçta. Çünkü ilim, sanat ve

¹ Hucurât, 10

² Hud, 146

³ Tevbe, 23

⁴ Mücadele. 22

medeniyet için, kavimlerin karşılıklı tanışma, bilişme ve birbirinden istifade etmelerinde gereklidir bu.¹

Sonra birinci bölümde “cahiliye döneminde” Arabistan’da var olan o şiddetli ve dehşetli ırkçılığı gördük. Dünyanın başka yerlerinde durum çok da farklı değildi aslında. Büyük medeniyetler kuran Romalılar da, Farslar da, Hintliler ve Mısırlılar da ırkçılığı yaşayan milletlerdir. İsrailoğullarının buna nasıl bir dini karakter kattıklarını da görmüştük.

İslam böyle bir dünyada geldi ve ırkçılığı ayak altına alarak çiğnedi ve ezdi. Bütün insanların bir erkek ve dışiden yaratıldığını bildirdi. Üstünlüğü seçiminde hiçbir tercih ve irademiz olmayan ırka değil, edinilmesinde tercih ve irademizin, emek ve çabamızın olduğu esaslara bağladı. O da doğru iman, doğru yaşam, doğru ahlak ve yüce erdemdi. İnsanlar bir tarağın dişleri gibi eşit olduklarını anladılar İslam dayesinde. Irkın, rengin, dilin, servetin, şöhretin bunda payı olmadığını öğrendiler ve huzur içinde yaşadılar kardeşçe bütün bir asr-ı saadet ve raşit halifeler dönemleri boyunca.

Ama Emevî’ler ile birlikte Müslümanlar arasında var olan bu güzellik de yavaş yavaş bozulmaya başladı. Önce yönetimdeki Emevî sülalesi kendini üstün gördü sair Araplardan. Sonra Araplar üstün gördüler kendilerini başka insanlardan. Bundan sonra bölünme ve parçalanmalar, isyan ve ihtilaller eksik olmadı tarihimizde. Derken Müslüman halklar da alıştılar bu duruma maalesef daha sonra.

Bütün bunlara rağmen yine de iyi eğitim almış Müslümanlar, dinin emirlerine uyarak ırkçı olmadılar. Aralarında yaşayan Gayr-ı Müslimleri de baskı altına alarak rahatsız

¹ Hucurat, 13.

etmediler. Onlar bu halleriyle bile batılılara büyük örneklikler sergiliyorlardı.

İşte bu sıralarda 19. yy.da batılılar arasında ırkçı düşünceler sistematik bir şekilde kendini göstermeye başladı. Bunu da “Giriş”te anlatmıştık. Tam da bu sıralarda Osmanlı gerilemeye başlamış, Batı karşısında ilk mağlubiyetleri tatmış ve onların silah ve teknikte üstünlüklerini görerek paniklemişti. Ya devletten kaçarak, ya da tahsil amaçlı olarak Avrupa’ya giden Osmanlı genç aydınlar, oralarda milliyetçilik, ırkçılık ile karşılaşmışlardı. Dünyayı hızla saran bu düşünce onlara da cazip geldi ama bunu çok ırk ve unsurdan meydana gelen Osmanlı için tehlike gördüklerinden önce benimsememiş, pek dile getirmemişlerdir. Bütün unsurları “Osmanlılık” şemsiyesi altında birlikte yaşatmayı amaçlayan düşüncelerin altında yatan sebepler, bunlar ve benzerleridir.

Fakat önce Gayr-ı Müslimler, sonra da Türklerin dışındaki Müslüman unsurlar bu düşünceye meftun olunca, Batılılaşma taraftarı Osmanlı aydınları da bu fikri severek almak durumundaydılar. İşte son yüzyılda Osmanlı Devletinde belli başlı beş düşünce akımı vardı. Şimdi bunları görelim isterseniz. Çünkü bunları öğrenmemiz, Cumhuriyet Döneminde yaşadıklarımızı anlamak için mutlaka gereklidir. Yani bugünün temelleri o günlerde atılmıştır.

Osmanlıda Beş Düşünce Akımı

Kökleri tanzimata kadar uzanan ve I. Meşrutiyet zamanında meydana çıkan birbirine zıt düşünce akımları ve dünya görüşleri, II. Meşrutiyetin hürriyet havası içinde daha çok beslendiler ve bir o kadar da karşı karşıya gelme ve çatışma imkanları buldular. Tanzimatın bir yandan içinde doğup büyüdükleri İslam Medeniyeti ve bir yandan da aralarına severek

girmek istedikleri Batı Medeniyeti yüzünden gerek yaşanan hayatta ve gerekse bir düşünce olarak kafalarda ikilik yaratan bir devir olduğu bilinmektedir. Birçok kafalarda bu iki dünya çatışmaksızın yan yana yaşadığı için bu çok garip ve sentezsiz ikilik, çift düşünce ve yaşam tarzı, dönemin bir karakteristiği olarak ortada durmaktadır.¹

Bu aynı zamanda hem yeni hem eski, hem şarklı hem garplı olmak, toplum içinde yalnız belli bir aydın zümreye mahsustur. Denizin üstünde dalgalar birbirini döverken aşağılarda halk büyük bir huzur içinde kendi dünya görüşü olarak Müslümanca bir hayatı yaşamakta, yukarıdaki kavgalara karışmamaktadır. Bu öteden beri var olan bir tavidir ve hala sürmektedir.

Savunulan yeni fikirlerle saklanmak istenen eski fikirler arasında kökten bir çelişme olup olmadığını düşünmeden bu insanlar doğunun ve batının çekici buldukları tarafları ile düşünce ve davranışlarını süslemekte, her iki medeniyetin güzelliklerinden kendilerince yararlanmaktadırlar. Yani ne tam şarklı, yani iyi bir Müslüman, ne de tam bir garplı hıristiyan gibi değil, iki düşünce ve davranışı beraberce yürütme sevdasındadırlar. İşte tam da “ne İsa’ya, ne de Musa’ya yaranamamak” dedikleri şey bu olsa gerek. Hz. Muhammed’e hiç yaranamayacakları ise kesindir bu kafayla.

Bu iki hayat tarzı ve dünya görüşü aydınla halkın birbirine yabancı, hatta birbirinden habersiz iki sınıf teşkil etmesine sebep oluyordu. Bu iş daha önceleri de vardı belki ama bu sefer aydınla halkın ayrılışı daha derindir. Aydın, halkın dünya görüşünü "geri"

¹ Bkz. Hilmi Ziya Ülken, Türkiyede Çağdaş Düşünce Tarihi, Seiçuk y. İst. 1966. S.306 vd.

buluyor ve onu aşağılıyorken, halk Aydın'a “gavur” diyerek kendinden saymıyordu.

“Osmanlıcılık” devletin dağılmaması için sanki herkesin kabul ettiği gizli bir anlaşmadır. İkinci Meşrutiyet her türlü basın özgürlüğünü sağladığı için bu ayrılık gerginlik haline geldi. İslam ve Batı eksenli zıt dünya görüşleri çatışan iki ideoloji oldu. Bunlara bir de yeni Osmanlı'lar zamanında tohumları atılmış olan “milliyetçilik”, bunun farklı versiyonları olan “Türkçülük”, “Kürtçülük” ve “Arapçılık” hareketleri katıldı ve böylece beş fikir akımı ortalıkta konuşulmaya başlandı: “Osmanlıcılık”, “İslamcılık”, “Avrupacılık”, “Türkçülük”, “Kürtçülük” ve “Arapçılık”.

Bu ideolojiler, iktidar ve siyasi partilerin faaliyetine dağınık bir şekilde olsa da karışmış bulunuyorlardı. Mesela önceleri İttihatçılar arasında İslamcılarla birlikte Avrupacılar ve Türkçüler de vardı. Nitekim Hürriyet ve İtilaf Partisi içinde de İslamcılar ile Avrupacılar buluşmuşlardı. Fakat siyasi gerginlik arttıkça İslamcıların daha sonra “modernist” diye tanınan kısmı İttihatçılarla birleştiği halde, şeriata sıkı sıkıya bağlı olan kısmı Hürriyet ve İtilaf Partisi içinde çoğaldılar. Modernist İslamcılarla Avrupacıların anlaşması daha kolay olduğu için, İttihatçılar içinde yeni bir uzlaşma zemini bulmuşlardı. Buna karşı şeriata bağlı kalan Hürriyet ve İtilaf Partisi kökü batılı olan ve “İttihat ve Terakki” içinde kalan Türkçülerde de uyuşamadılar. Böylece ideolojik gerginlikler bir de siyasi gerginlikler ile pekişti, kuvvetlendi. Bütün bunlar ise düşüncede olduğu kadar harekette de çarpışmalar yaşanmasına sebep olmuştur.

Velhasıl Osmanlıların sonuna doğru ülkede “Osmanlıcılık”, “İslamcılık”, “Batıcılık” ve “Milliyetçilik” düşüncesinin iki yavrusu olan “Türkçülük” ve “Kürtçülük” adıyla beş genel düşünce akımı konuşuluyordu. “Arapçılık” da bir düşünce akımı

olarak vardır, ancak o bu topraklarda, en azından “mîsk-ı Millî” sınırları içinde pek yoktur, çok konuşulmamıştır. Biz de bu ülkedeki ırkçılık üstünde durduğumuzdan bu görüşü kitabımıza almaya gerek görmedik.

Şunu kabul etmek lazımdır ki bu düşünce akımlarından her birinin içerisinde diğerinden sayacağımız insanlar da vardır. Aynı ülkenin okullarında yetişmiş ve havasını teneffüs etmiş düşünce adamlarının fikir yapılarının bıçakla kesilmiş gibi ayrışmaları kolay olmuyordu. Her düşünce akımından insan ele alındıkça bu gerçeği hiçbir zaman gözden kaçırmamak gerekir.

Bu akımların her birinin arkasında bilinmesi gereken güçlü isimler, dernekler ve yayın organları vardı. Bu akımlar daha sonra cumhuriyet döneminde de devan etmişlerdir. Bizim amacımız bunları detaylı incelemek değil, sadece konumuza bir zemin oluşturmaktır. O yüzden ayrıntılara girmeyeceğiz.

Osmanlılık

“Osmanlılık”, Osmanlı Devletinin siyasi bütünlüğünü sağlayabilmek amacıyla ortaya çıkmış bir düşünce akımıdır. II. Abdülhamit tarafından da desteklenen, II. Meşrutiyet’in ilk yıllarına kadar devam eden bir düşünce akımıdır.

Bu düşünceye göre Osmanlı İmparatorluğu'nun sınırları içinde yaşayan herkes ırk, din, dil ayrımı olmaksızın eşit kabul edilmeli; herkes aynı haklara sahip olmalıdır. Bu, devletin devam ettirilerek yıkılmaktan kurtarılması için şarttır.

“Osmanlılık” fikri şartların getirdiği bir zaruretin neticesidir ve bu yüzden kavga eden düşüncelerin üzerinde anlaşığı bir barış alanıdır.

O günlerde artık herkes görüyordu ki koca “Osmanlı”, “devlet-i ebed müddet” elden gidiyor. Bunu durdurmak için herkes biraz taviz vererek bu düşünce etrafında bir birlik oluşturmaya çalışıyordu. Yani milliyetçi Türkçüler, kendi ırklarının dışındaki unsurları devlet içinde tutabilmek, bölünme ve parçalanmadan kurtulmak için mecburen Osmanlılık fikrini destekliyorlardı. Aynı durum benzerî gerekçelerle İslamcılar için de geçerliydi. Zaten devlet ve toplum içinde gayr-i Müslimleri dışlamıyorlardı ama Müslümanlara denk de görmüyorlardı. Artık bu yüzden onları kendilerine mecburen eşit görmeye başlamışlardı.

Bu açıdan bakıldığında “Osmanlılık”, “Batıcılık” ve “Milliyetçilik-İrkçilik” akımlarına göre yerlidir, yabancı kaynaklı değildir.

Batılılaşmaya açık Osmanlı aydınları milliyetçilikle tanıştıklarında, bu fikrin Osmanlı açısından bölünme ve parçalanma anlamına geleceğini çok iyi biliyorlardı. Bu sebeple ayrılıkçı milliyetçilik hareketlerine karşı ilk tepkileri “Osmanlılık” biçiminde olmuştur. Osmanlı devletinde yaşayan tüm unsurlara ayırım yapmaksızın eşit yurttaş olarak davranma ve onları Osmanlılık aidiyetinde buluşturma anlamına gelen Osmanlılık, Osmanlı aydınlarının ortak düşüncesini oluşturuyordu. Fakat hem zihinlerdeki “ümme” fikri, hem de bu siyasetin etkili olmaması, aydınların milliyetçilik karşısındaki düşüncelerinin farklılaşmalarına yol açmıştır.

Osmanlılık, etnik milliyetçiliğe karşı Osmanlı'nın bulunduğu ve dolayısıyla ilk etapta milliyetçilik karşıtı bir akım olarak görülebilir. Ama klasik Osmanlı “ümme - millet” sisteminden farklı bir model olarak aynı zamanda yeni bir olgudur. Osmanlılık da bir “birlik ideolojisi” olarak bir nevi “kültürel milliyetçiliğin” bir biçimi şeklinde yorumlanabilir. Klasik “ümme

millet” sisteminde müslim Gayr-ı Müslim farklılıkları ve bu farklılıkların kurumsallaşması esas iken, “Osmanlılık”ta devlet ve hukuk karşısında müslim Gayr-ı Müslim yurttaşların eşitliği ilke olarak benimsenmiştir. İrk, din ve mezhep farkı gözetmeksizin herkesin temel hak ve özgürlüklerini güvence altına alan Tanzimat Fermanı, Osmanlılık düşüncesinin ilk somut adımıdır.

Ne var ki yenilgiyle sonuçlanan Balkan Savaşları Hristiyan unsurların imparatorluğa karşı olumsuz tutumlarını ortaya çıkarmış oldu. Önce Arnavutluk isyanı, sonra Araplar ve Kürtler arasında başlayan bazı milliyetçilik hareketleri, imparatorluk içinde Müslüman unsurların tam bir anlaşma içinde olmadığını göstermiş oldu.

Malum olduğu üzere milliyetçilik önce gayri müslim unsurlar arasında, sonra Arnavut ve Araplarda, en sonra da Türklerde ortaya çıkmıştır. Türklerin en sona kalması Osmanlı devletinin kurucusu ve asıl sahipleri olması dolayısıyladır. Türklerin erken bir dönemde milliyetçilik yapması, bu devlete vücut veren unsurları ayrılıkçılığa sevk etmek ve dolayısıyla bir an önce Osmanlı’nın parçalanması anlamına geleceği için, son ana kadar Osmanlılık konusunda ısrarlı olmuşlardır.

İttihat ve Terakki Cemiyeti, ilk döneminde Osmanlıcıdır. Cemiyetin temel amacı, genelin menfaatini korumak, hiçbir şekilde milliyet, kavmiyet, cinsiyet, mezhep farkı gütmemek ve üyeler arasında tam bir eşitlik bulunduğunu belirtmektedir. Bu fikrin arkasında “ortak vatan” ve “Osmanlı devletine bağlılık” fikri yatmaktadır.

Ancak daha sonraki yıllarda farklı grupların oluşması ve Osmanlılık idealinin suya düşmesinden sonra bu görüşün sahipleri daha “Milliyetçi”, yani “Türkçü, ırkçı” bir çizgiye

gelecektir. Böylece Osmanlının son zamanlarında devlet yönetimini ele geçiren İttihat ve Terakki Partisinin en bariz özelliği ırkçı, batıcı, laik ve din dışı bir hayat tarzını benimsemiş olmaktır. Bu bariz özellikleriyle bu maceraperestler iş başına geldikten kısa bir zaman sonra “iyi niyetle” koca Osmanlı Devleti’nin yıkılmasına sebep oldular.

İslamcılık

İslamcılık düşüncesinin çıkışında yerli sebeplerden ziyade diğer düşüncelere karşı bir reaksiyon vardır denilebilir. Aslına bakarsanız bir “İslam Devletinde” “İslamcılık” akımı gereksizdir. Çünkü İslam devlet ve toplum hayatında zaten yaşanan vaziyeti ele alan bir din ve bir nizamdır.

Devletin başında İslam halifesinin bulunduğu ve şeriat kanunlarının hakim olduğu bir devirde böyle bir cereyanın gereksiz olduğu açıktır. Ancak görünen odur ki bu devlet tehlikeye girmiştir, dağılmak, parçalanmak ve yıkılmak üzeredir. Kurtuluş için yabancı reçeteler ileri sürülmektedir. Dolayısıyla İslam’ı her cihetten hakim kılmak için çalışmak demek olan İslamcılık fikrinin gereği ortaya çıkmıştır. Anlaşılan odur ki İslamcılık akımı meşrutiyetten sonra bir “nefis müdafası” olarak zarureten ortaya çıkmıştır.

İslamcılık, özellikle II. Abdülhamit döneminde ortaya çıkan düşünce akımlarından biridir. II. Abdülhamit, İslamcılık politikasıyla Balkanlardaki etnik grupların devletten kopmalarını engellemek istiyordu. Bu düşünceye göre toplumu bir arada tutan temel faktör dindir. Hangi ulustan olursa olsun, bütün Müslümanlar İslam Devleti ve Halifenin etrafında toplanmalıdır.

İslamcıların temel görüşlerini şöylece özetleyebiliriz: Batı'nın Osmanlı İmparatorluğuna ve öteki Müslüman ülkelere

uyguladığı politikaları engellemenin tek yolu "İttihad-ı İslam" yani "İslam birliği" dir.

İslam birliği için, İslam ümmetinin birliği için en zararlı fikir kavmiyetçilik, milliyetçilik, ırkçılık iddiasıyla onu parçalara ayırmaktır. Bundan büyük bir suç olamayacağını söyleyen İslamcılar, hali hazırda bu birliğin mevcut olmadığını gördükleri için, onu gerçekleştirme çareleri arıyorlardı. Bu bir yanda memleket içinde onların "kavmiyetçilik" dedikleri "milliyetçilik" fikriyle savaşarak, bir yandan da dışarda İslam birliğini sağlayacak yardımcıları arayarak gerçekleştirmek istiyorlardı. Belki birincisinin hücumlarını atlatmak kolaydı. Fakat ikincisi için pek güçlü değillerdi. Zira İslam âleminin büyük bir kısmı İngiliz, Fransız, Hollanda, hatta Portekiz kolonisi idi. Türkiyeli İslamcılar için, hürriyetleri olmayan kavimleri birleştirme arzuları o zamanda tatlı bir ideal, belki de bir hayalden ibaretti.

Ancak şu bir gerçektir ki İslam, yalnızca bir inanç değil, aynı zamanda bir devlet ve kanun dinidir. Bunun için İslam, kendi toplumunun dünya hayatına kendi kanunlarıyla bir düzen vermesi, bir sistem kurması gerekir.

Bu yüzden İslamcılar, devlet içinde şeriata uygun olmayan kanunların kaldırılmasını istiyorlardı. İslam'a göre iki türlü vatan vardır. Birincisi İslamî kanunların hâkim olduğu İslam ülkesi, ikincisi İslam kanunlarının hakim olmadığı harp ülkesi. Harp ülkesi diyoruz, çünkü Müslümanlar İslam'ı hakim kılmak için onları İslam'a davet etmek mecburiyetindedirler. Kabul etmezlerse, en azından İslam Devletinin hakimiyetini kabul etmelidirler. Çünkü bu dini daha ötelere götürüp tebliğ etmek Müslümanların vazifesidir. Eğer "darul harp"te yaşayanlar bu şartı da kabul etmezlerse, tebliğ amacını gerçekleştirmek için

Müslümanlar onlarla savaşmak mecburiyetindedirler. Cihat bunun içindir.¹

Devlet yönetiminde İslami kanunlara uygun hareket edilmediği zaman yöneticiler uyarılar ve İslam'ı uygulamaya davet edilir. Halife yani İslam Devlet Başkanı, hak yolundan ayrılırsa kendisini iktidardan indirerek İslam kanunlarını yürürlüğe koymak gerekir. Devlet Başkanı İslam şeriatını uygulamadan sorumludur. Bununla beraber İslam cumhuriyetçi ve halkçı bir dindir. Devlet başkanı seçimle iş başına gelir. Padişahlık ve velihtlik sistemi İslam'a aykırıdır. Daru'l İslam'da bütün Müslümanlar kardeştir. Gayr-i Müslimlerin hak ve hukuku korunmuştur. Hıristiyanlarda olduğu gibi dini kendi sultası altında tutan ruhanî bir sınıf tanımaz. İslami ilkeler ile İnsan Hakları evrensel beyanamesi büyük ölçüde uyuşur. Yeryüzünde İslam'ın uygulanması için güçlü bir İslam devletinin olması gerekir. Bu bütün Müslümanların sorumluluğudur.

İslamcılar, Batı'nın Osmanlı'ya göre ilim ve teknikte çok ileride olduğunu kabul ediyorlardı. Vaziyet iyi değildi. İmparatorluğun çöküş durumu söz konusuydu. Ne var ki Doğuyu yenen Batı yalnızca ilim ve teknikte üstün olan Batıdır. Bize düşen bunlar karşısında güç, kuvvet hazırlayarak aynısı veya daha üstün silahlarla bunlarla mücadele etmek, hatta manevi bakımdan çöküntü halinde olan batıyı da kurtarmaktır. Zira Batı'nın ahlakı bizden daha ileri değildir. Onların ahlakının ve yaşantısının taklit edilmesi yanlıştır. Batının dünyevi ilimleri ve tekniği alınmalı, ama taklitçilik olmamalı, işin künhüne vakıf olunmalıdır. .²

¹ Bkz. Cemal Nar, İslam'da Devlet Ve Siyaset; Cemal Nar, Hak Batıl Mücadelesi Ve Zafer Şartları. (Basılmamış Kitap)

² Hilmi Ziya Ülken, Türkiyede Çağdaş Düşünce Tarihi, s.308 vd.

Mağlubiyet sebepleri iyi tespit edilmelidir. Bunun sebebi Batıcıların iftira ettiği gibi İslam dini değildir. Belki İslamiyet, bilime ve yeniliklere açık bir dindir. Bu yüzden Batı'nın bilim ve teknolojisi alınmalıdır; bunda bir sakınca yoktur. "İlim ve hikmet Müslümanın yitiğidir, nerde bulursa alır."

İslamcıların batı karşısındaki tavrı basittir: "Batının bilgisini alırız, ahlakını almayız." Hal böyle olunca İslamcılar, Batının ilmiyle beraber ahlakını, yaşayışını, düşünce ve kurumlarını almaya taraftar olan Batıcıları fikren sapık ve din açısından kafir sayıyorlardı. Türkçülerin dini tanımayan kısımları ile de hesapları kesindi. Onları da batıcılardan ayırmayarak fikirleri üzerinde konuşmaya bile lüzum görmüyorlardı.

Sadece Türkçülere değil, Arap, Arnavut Çerkes ve diğer ırkların Müslüman isimli ırkçılara karşı tavrıları da aynıydı. Onları da Osmanlı vatanını parçalayan ve İslam kardeşliğini yaralayan hainler olarak telakki ediyorlardı.

Ancak İslamcılar kendilerine çok yakın buldukları dindar Türkçüleri müsamaha ile kabul ediyor ve onları şeriata aykırı olmayan bir yola sevketmeye çalışıyorlardı.¹

Osmanlı aydınları arasında milliyetçiliğe karşı en sert ve olumsuz tepki veren fikir adamları "İslamcılar" olmuştur. Babanzade Ahmed Naim, Mehmet Akif Ersoy, Sait Halim Paşa gibi şahıslar başta olmak üzere İslamcılar milliyetçiliği, Osmanlı Devletine ve Müslümanlara zarar veren bir Avrupa hastalığı (Frenk illeti) olarak algılamışlar ve Müslümanları şiddetle bundan men etmeye çalışmışlardır. İslamcı yazarların

¹ Bkz. M. Ertuğrul Düzdağ, age. S.18-19. Bediuzzeman Said Nursi'nin de bu yöndeki çabalarını görmüştük. İleride bir münasebetle bu görüşler tekrar dillendirilecektir.

metinlerini okuduğumuz zaman neden onların milliyetçiliğe karşı olduklarını üç nokta halinde özetleyebiliriz:

1) Milliyetçilik denen şey, aslında İslam nazarında kavmiyetçilik ve ırkçılıktan ibarettir. İslam, ilke olarak sadece etnik ve kavmî bağları esas alan birliktelikleri ve bunu propaganda eden anlayışları yasaklamıştır. İslamiyet, insanlık tarihinde köklü bir devrim yaparak kabile ve kavmiyet bağlarının kuvvetli olduğu dönemleri arkada bırakarak farklı etnik ve ırkî unsurlardan oluşan Müslümanları kardeş kılmıştır. Bu din kardeşliği bağını reddetmek ve eski topluluk temellerine dönmek, Cahiliye çağına ve onun asabiyet ruhuna geri dönmektir.

2) Milliyetçilik ilke olarak İslam'ın kardeşlik ve ümmetçilik değerleriyle bağdaşmadığı gibi farklı din ve etnisitelerden oluşmuş bulunan Osmanlı İmparatorluğunu da parçalayacak tehlikeli bir fikirdir. Avrupa menşeli olan bu fikir, aynı zamanda Avrupa'nın "böl yönet, parçala yut" politikalarına hizmet etmektedir.

3) Türkçülerin uğrunda mücadele ettikleri "Pantürkizm" bir ütopyadır. Osmanlı'nın parçalanma sürecine girdiği ve güç kaybettiği bir aşamada mucitleri daha çok ecnebî olan bu ideali gerçekleştirmek ham bir hayaldir. "İslam Birliği", bir başka deyişle "Panislamizm" (hiç sevmediğim bir kavramdır) ideali, hilafetin hâlâ yaşadığı bir dünyada, "Pantürkizm" fikrinden daha gerçekçidir. Müslüman uluslar uyandırılarak ve cihad ruhu

diriltilerek Avrupa sömürgeciliğine karşı daha etkin bir mücadele verilebilir.¹

İslamcılar her ne kadar milliyetçiliğe Cahiliye düşüncesi ve hareketi gibi bakmışlarsa da Türkçüleri müttefik bir grup olarak değerlendirip onları tümünden dışlama yoluna gitmemişlerdir. Onları “halis Türkçü” ve “İslamcı Türkçü” olmak üzere iki grup halinde ele alarak, ilk grubu yoldan çıkmış görürken, ikincileri ise hâlâ öğüt almaya müsait ve dolayısıyla ikna edilmesi gereken bir grup olarak değerlendirmişlerdir. Bu açıdan Osmanlı’da milliyetçiliğe karşı iki farklı olumlu tepki verildiği söylenebilir. İlki, İttihad ve Terakki Partisi’nin ikinci döneminde fikri çizgisini ifade eden ve bu örgütün ideologu olarak sayılabilecek Ziya Gökalp’in harsçı milliyetçiliği, ikincisi de Yusuf Akçura’nın dillendirdiği ırka dayalı milliyetçilik/Türkçülük fikridir. Bu gelenek bugün de “Hilalciler – Bozkurtcular” şeklinde devam etmektedir. Bu sebeble İslamcılar yazılarında ilk olarak milliyetçiliği İslamî değerler temelinde yargılama yoluna başvurmuşlar, toplumsal, siyasal ve kültürel yönden bu düşüncenin getireceği olumsuzluklara değinmişlerdir.

Batıcılık

Batıcılık, Osmanlı Devletini kurtarmak ve modernleştirmek amacıyla Tanzimat'tan sonra ortaya çıkan fikir akımlarından biridir. Batıcılık fikrinin temelinde Tanzimat dönemindeki ve daha önceki ıslahat hareketleri yatar. I. Meşrutiyet, Batılılaşma hareketlerinde bir dönüm noktasını teşkil eder.

¹ Bu yazarların fikirlerini derli toplu okumak için bkz. M. Ertuğrul Düzdağ, Türkire’de İslam ve İrkçılık meseleri. Yine bkz. Kadir Canatan,, a.g.m.

Bir zamanlar adı “Avrupacılık”, “Garpçılık” olan “Batılılaşma” bir hareket olarak sadece Avrupa'yı değil, aslında çok uzaklarda bulunan Amerika ve Japonya da dahil bütün medeni ülkeleri içerisine alan bir harekettir.

Batıcılık hareketi III. Ahmet zamanında başlamış III. Selim ile ilk başarısını kazanmıştır desek yanlış olmaz. Ondan sonra Türkiye'nin sürekli yöneldiği taraf batıdır. Çünkü yenilmelerine sebep olarak Batının üstünlüğü görülmektedir.¹

O günden bu zamana henüz bitmemiş bir acı serüven yaşamaktayız. Batıcılara göre Osmanlı Devleti'nin en büyük problemi Batılı olmamaktan kaynaklanmaktadır. Dolayısıyla tek kurtuluş yolu vardır, o da bu yüzyılın fikir ve ihtiyaçlarına cevap verecek medenî bir devlet ve millet halini almaktır. Yani o zamanki tabiriyle manasıyla “Evrupaîliliktir”, “Garplılaşmaktır”, zira “nur” oradadır. Ona gitmek mecburidir. Çünkü ona karşı çıkacak ikinci bir medeniyet yoktur.

Batıcılık düşüncesini benimseyen insanlar kendi aralarında da tam bir uyum gösterememişlerdir. Çünkü batılılaşmayı isteyen iki grup vardır ve bu iki grup karşı fikirdedirler. “Herşeyi ile Batı” diyen birinci grubun lideri Abdullah Cevdet'tir ve batının “bir gül olduğunu ve bu gülü dikenleriyle benimsememiz gerektiğini” savunur. İkinci gurup ise, Batıdan alacağımız ilim ve tekniktir, din, ahlak, örf ve adet değildir. Her millet kendi kültür ve medeniyetini yaşmalıdır.

İkinci grubun başında ise Celal Nuri ve arkadaşları vardır. Celal Nuri'nin Batı düşüncesi ise “batının sadece ilmini, teknolojisini almamızın yeterliliğini, Osmanlı Devleti hakkında

¹ Bkz. Hilmi Ziya Ülken, a.g.e. s. 313vd.

düşmanca duygular besleyen Batıya, kültürel açıdan karşı çıkmanızın gerektiğini" savunur.

Mehmet Akif Ersoy birinci grup Batıcıları tenkit ederken "Süleymaniye Kürsüsünden" görüşlerini şöyle anlatır:

*Mütefekkir geçinenler ne diyor sizde bakın:
"Medeniyette teâlîsi umûmen Şark'ın,
Yalnız bir yolu ta'kîb ederek kabildir;
Başka yollarda selâmet gözeten gâfildir.
Bakarak hangi zeminden yürümüş Avrupalı.
Aynı izden sağa, yâhut sola hiç sapmamalı
Garb'ın efkârını mâl etmeli Şark'ın beyni;
Duygular çıkmalı hep aynı kalıptan; yâni:
İçtimâî, edebî, hâsılı her mes'elede,
Garb'ı taklîd edemezsek, ne desek beyhûde.
Bir de din kaydını kaldırmalı, zîrâ, o belâ,
Bütün esbâb-ı terakkîmize engel hâlâ!"*

Yine Mehmet Akif Ersoy ikinci grubun fikirlerini kısmen benimseyerek yine "Süleymaniye Kürsüsünden" şöyle anlatır:

*Bu uzun boylu mesâî, bu uzun boylu sefer,
Bir kanâat verecekmiş bana dünyâda meğer.
O kanâat da şudur: Sırr-ı terakkînizi siz,
Başka yerlerde taharrî heveslenmeyiniz
Onu kendinde bulur yükselecek bir millet;
Çünkü her noktada taklîd ile sökmez hareket.
Alınız ilmini Garb'ın, alınız san'atını;
Veriniz hem de mesâînize son sür'atini.
Çünkü kabil değil artık yaşamak bunlarsız;
Çünkü milliyeti yok san'atın, ilmin; yalnız,
İyi hâtırda tutun ettiğim ihtârı demin:*

*Bütün edvâr-ı terakkîyi yarıp geçmek için,
Kendi "mâhiyyet-i rûhiyye" niz olsun kılavuz.
Çünkü beyhüdedir ümmîd-i selâmet onsuz.*

Tekrar edecek olursak, Batıcılara göre Osmanlı Devleti'nin en önemli sorunu Batılı olamamaktan kaynaklanmaktadır. Şimdi aklın, bilimin, felsefenin, hukukun, fennin, tekniğin, sanayinin, kalkınma ve refahın kaynağı Batı'dır, biz de bunları elde etmek istiyorsak ona gitmek şarttır.¹Tek kurtuluş yolu çağın fikir ve ihtiyaçlarına uygun uygar bir devlet ve millet haline gelmek, yani Batılılaşmaktır. Şimdikilerin "modernleşme", "çağdaşlaşma, "aydınlanma" dedikleri şey yani.

Sonuçta Batıcılar, İslam din ve medeniyetinden, özellikle de onun idarî ve hukukî, eğitim ve askerî kurumlarından koparak, Batı'nın idarî, ictimai, siyasî, hukukî, iktisadî, ilmî ve felsefi fikirlerine uygun bir devlet ve toplum oluşturulması gerektiği düşüncesindedir. Hatta bir kısım Batıcılara göre Batı'nın her yönüyle, yani kılık kıyafetten tutun da, içki, kumar, dans, balo, sosyal ilişkiler vs. benimsenmesi gerektiğini belirtirler. Hatta işi "Batıdan damızlık erkek ithal etme ve yeni bir Türk tipi oluşturma" edepsizliğine kadar vardırıan oldu aralarında. Onlara göre bu bir yaşam biçimidir, bölünme ve parçalanma kabul etmez.

Batıcılara göre; Batılılaşmak, yani Avrupa devletlerine benzemek kaçınılmazdır. İslamiyet ve batıl inançlar kalkınmaya engel oluşturmaktadır. Onlardan tamamen kurtulmak gerekir. "Hayatta en hakiki mürşit ilimdir." İlim bize yeter. İlim ve fenn'in haricinde mürşit aramak gaflettir, cehalettir, dalâlettir.

¹ Bkz. <http://tr.wikipedia.org/wiki/Bat%C4%B1c%C4%B1l%C4%B1k>

Bu yüzden dini, imanı, vahyi, Kur'an'ı, Peygamberi, medreseyi, tekkeyi, mollaı, mürşidi, müridi terketmedikçe, yani bize ayak bağı olan topyekun gerici, tutucu, yobaz ,irticaî ve çağdışı hurafeleri terketmedikçe, hatta vatandan büsbütün kovmadıkça, ilerlemek, kalkınmak ve çağdaşlaşmak mümkün değildir. Bu vatan artık şeyhler, dervişler, müritler, meczuplar ve mollaların yurdu olamaz.

Bizim bilgilerimize göre bu düşünce ve davranış İslam açısından, küfür ve irtidattır, yani dinden çıkma ve kafir olmadır, asla tasvip edilemez.¹ Bu yüzden Batılılaşma milletimizin intiharı demektir.

Tanzimat döneminden sonra bu durumu gören o zamanki Müslümanlar da zaten yapılan işin adını açıkça koymuşlardır: "Gavurlaşma". Onlara göre "tanzimat", " gâvurla Müslümanın karıştığı ve gavura 'gavur' demenin yasak olduğu" bir devirdir.

Bunu biraz açalım isterseniz.

Batılılaşma "Gavurlaşma"

Türkler Müslüman olmadan önce büyük devletler kurmuşlar ise de büyük medeniyetler kuramamışlardı. Müslümanlarla temas ettiklerinde İslam'ı tanımış ve sevmişlerdi. Bu yüzden isteyerek ve severek Müslüman oldular. Bugün daha çok "Alevi" kesimin atalarını temsil ve teşkil eden, şehirlerden uzak dağlarda, ovalarda ve vadilerde yaşayan Türkler, belki İslamiyeti tam öğrenemeden ve hayatlarına uygulayıp içlerine sindiremeden kabullenmiş ve uzun göçler sebebiyle bu eksikliği tamamlama imkan ve fırsatını bulamamış olsalar da, onların haricinde kalan ve özellikle şehirlerde yaşayan Türkler,

¹ Bkz. Cemal Nar, İnançta Arınma, Toprak y.

İslamiyet'i iyi öğrendiler ve bu yüzden bilerek ve severek yaşadılar. Bu durum onların geçmiş din ve medeniyetlerinden yeni girdikleri din ve medeniyete büyük tortular taşımalarına mani olmuştur. Bu yüzden Türkler'in İslamiyet'i saf ve berrak bir İslamiyet olarak tecelli etmiştir.

İslamdan önceki devirlerde ilerlemiş medeniyetler kurmuş olan milletler İslam'ı kabul ederken bilerek veya bilmeyerek eski medeniyetlerinin zararlı tesirleri altında kalmışlardır. Bu yüzden Müslümanlığı kabul eden milletler arasında İslam'ın esaslarını en iyi anlayan veya en güzel şekilde tatbik edenler Türkler oldu. Bu yüzden onlar büyük devletler ve medeniyetler kurarak bütün öteki milletlerden daha fazla bu dine hizmet etme imkanı buldular.

Türkler hakimiyetlerini, yıkılmış olan devletlerin ve medeniyetlerin toprakları üzerinde kurdular. Arapların, Farslıların ve Doğu Roma İmparatorluğu'nun hükmettiği toprakları buralar. Fakat hüküm sürdükleri memleketler içinde toplam nüfus olarak azınlıkta idiler. Bu yüzden hem çok çeşitli ırklarla dolu olan bu muhitin, hem de İranlıların ve Arapların tesirleri altında kaldılar. Bu tesirler ile hiç farkına varmaksızın müslümanlıktan uzaklaşmaya başladılar. Sonunda ötekiler gibi gün geldi gerilediler, devletlerini yitirdiler. Fakat yalnız istiklallerini muhafaza edebildiler. İslam'dan uzaklaşmanın bir cezasıydı bu onlara. Veya tarihin meşhur tezi; devletler de insanlar gibi doğar, büyür, yaşlanır ve ölürlür. Doğmaları bir dava ile dünyaya gelmeleri, büyümeleri o dava heyecanı ve enerjisi ile güzel iler yaparak gelişmeleri, ölmeleri de o davalarında rehavete kapılmaları ve giderek unutmalarıdır.

Sonra gün geldi, Türkler yeni bir devlet daha kurdular ve asırlardır Avrupa topraklarında "i'lay-ı kelifmetullah" davasıyla cihat ettiler ve büyüdü, geliştiler, büyük bir medeniyet

kurdular. İslam ile bağı güçlü olduğu ve dinin ahkamı ile yaşadıkları sürece büyüdüler, geliştilediler. Sonra bu heyecanı kaybettiler ve cihat yerine zevk-ü sefa içinde yaşamaya başladılar. Çok uzun sürmedi, bir de baktılar ki peş peşe mağlubiyetler geliyor.

Komşuları Avrupa ile temaslarının acı neticesinde düşmüş oldukları uyuşukluktan silkinip uyanmak istediler. Fakat bu noktada paniklediler ve mazilerindeki büyüklüğü meydana getiren kuvvetin İslam olduğunu unutarak bu kuvvetin batıdan gelebileceğini zannettiler. Kulaklarına değil, gözlerine aldandılar. "İysel haberü kel İyan" diye boş dememişler. Selameti, daha önce buldukları tarafta, yani İslam'ın önderliğinde, onun ahlaki yaşayış ve siyasetinde arayacakları yerde, batının inanç ve yaşam şekillerinde bulacakları fikrine düştüler.

Bir taraftan Avrupa milletlerinin güç, kuvvet ve refahı, diğer taraftan arada kurulan dostluk münasebetlerinin artması neticesinde, gerek hükümetler ve gerekse umumi efkarı sevk ve idare eden aydınlar şuna inandılar ki:

"Bugünkü düşüşten devleti kurtarmak ve yeniden yükselmek ve bu suretle memleketi muhakkak olan çöküntüden kurtarmak için tek çare batıyı taklit etmektir."

Diğer bir deyişle, "onların bütün esaslarını, bütün anlayışlarını ve kurumlarını kabul ederek kendimizdekileri atmak ve unutmaktır."

Halbuki bizim bütün müesseselerimiz, sırf İslamî esaslardan ve İslamî telakkilerimizden doğmuştu. Batıcılar, onların yerine batıya göre kurulmuş müesseseler koymak için, zayıf ve geri kalmış durumda bulunmalarını bahane ederek, bu

durumdan istifade ettiler. Eski müesseselerin düzeltilmesi veya onarılmasına gidilmeyerek, yeniden yapılmasını, daha doğrusu batıdan taklit edilerek alınmasını tercih edildi. Bu yüzden mesela bir “Mecelle” çalışması gibi muhteşem faaliyetler maaleef akim kalmıştır.

Böylece şeriat kürsüleri olan mahkemeler ile medreseler buldukları halde bırakıldı. Halbuki bu iki kuruluş, yani adalet mahkemeleri ile ilim ve marifet müesseseleri birçok asırlar yaşamış, Osmanlı Devleti'nin azamet ve şevketini temin etmişlerdi. İslah çareleri aranacak yerde, zavallılar acınacak bir halde terk edildiler.

Kendisini idare edenlerden daha akıllı ve daha hak tanır ve kadirşinas olan halk, iktidar atsa bile bütün bu müesseselere din adına bağlı kaldı. Aydınlarda Sırf bu bağlılıktan çekindikleri için onları tamamen kaldıramadılar. Fakat zayıf halleriyle ölüme terk ederek, yanı başlarında yeni tarzda mahkemeler ve mektepler kurdular. Bu yeni kurulanlar ise Fransız mahkemeleri ile Fransız mekteplerinden üstün körü bir taklitle alınmış olduklarından, getirildikleri muhiti ile hiçbir ilgileri yoktu. Memleketimize Fransa'nın kendisi kadar yabancı idiler. Böylece millet içinde “yerli” ve “yabancı” olmak üzere ikili bir yaşam biçimi başlamış oldu.

Son asırda bu usul ile meydana getirilen inkılap veya devrimleri burada saymak lüzumsuz bir külfet olur. Size yalnız şu kadarını söyleyelim ki, bunların hepsi bizim akaid ve inanç esaslarımıza karşı asırlardır beslenen derin bir düşmanlık hissini bütün alametlerini taşıyordu.

İşte “tecdit, yenilenme, aydınlanma, batılılaşma, çağdaşlaşma, modernleşme” adı altındaki bütün bu yenilikler, asırlardan beri kurulup yerleşmiş olan inançları, fikirleri, töreleri,

Örf ve adetleri, an'aneleri, kısacası İslam dinini ve ahlakını yıkıp yok etmekten başka bir Şey değildir. Sonuçta bu durum memleketimizi her gün bir çeşit kötü neticelerini gördüğümüz maddi manevi kaos, karmaŐa ve kargaŐaya sürüklemekten başka bir Şeye yaramadı.

Çok Garip bir devrim devresi yaŐıyoruz. Millet kendini idare etmekte olanlarla mücadele ediyor. Onların aŐırılıklarına, hayallere dayanan tasavvurlarına karşı devamlı mücadele ederek aydınlarını itidale çağırıyor. Hikmet ve basirete davet ediyor. Oysa tam tersi olmalıydı. Ne garip iş değil mi?

Türklerin İslam'dan uzaklaŐmalarının sebebini sadece batı medeniyetinin manevi tesirlerinde aramak büyük bir hata olur. Çünkü bunda Hıristiyan hkmetlerin bize karşı besledikleri derin düşmanlık ve tükenmez kin ve nefret de aynı derecede tesirli olmuştur. Zira bu tecdidt – yenileŐme hareketlerinin baŐladığı devirlerde, savaşlardan mağlup olarak çıkan ve durmadan toprak kaybeden devlet adamlarımız ve aydınlarımız Şöyle düŐünüyorlardı:

"Memlekete batı taklidi müesseseleri ve Avrupalı anlayıŐ ve yaşayış esaslarını getirirsek, Avrupa hkmetlerinin sevgisini kazanmaya, eski düŐmanlıklarını hafifletmeye ve bencilliklerini yumuŐatmaya muvaffak oluruz."¹

Mehmet Akif Ersoy bunları Şöyle anlatır "Süleymaniye Kürsüsünden":

*Mtefekkirleriniz, anlaşılan, pek korkak,
Yhud ahmak... İkisinden bilemem hangisidir?*

¹ Konu ile ilgili bkz. Said halim Paşa, Buhranlarımız/İslamlaşmak. Alıntı için bkz. M. Ertuğrul Düzdağ, a.g.e. s. 150 vd.

*Sanıyorlar ki: "Bugün Avrupa tekmil kâfir:
Mütedeyyin görünürsek diyecekler, barbar
'Libri pansör' geçinirsek, değişir belki nazar. "*

Bu zan inanca dönüştü. Bunun gereği de İslam'ı memleketten uzaklaştırmaktı, onu da yaptılar. Oysa o Batılılar, o "tek dişi kalmış canavar" barbarlar, ülkemizi işgal ettiklerinde ne cinayetler işlemiş, ne vahşetler sergilemişlerdi. İşte Akifin feryadı:

*Tükürün milleti alçakça vuran darbelere,
Tükürün onlara alkış dağıtan kahpelere...
Tükürün Ehl-i Salib'in o hayasız yüzüne!
Tükürün onların asla güvenilmez sözüne!
Medeniyet denilen maskara mahluku görün:
Tükürün maskeli vicdanına asrın, tükürün!
Hele ilânı zamanında şu mel'un harbin,
"Bize efkar-ı umumiyyesi lazım Garb'in;
O da Allah'ı bırakmakla olur" herzesini,
Halka iman gibi telkin ile, dinin sesini
Susturan aptalın idrâkine bol bol tükürün!..."*

Benzeri görülmemiş olan bu gayrı tabii hal, ne çeşit olursa olsun bütün ihtilallerin muhakkak surette uyandırdığı tepkiyi şimdiye kadar geciktirmiştir. Tarihin getirdiği ağır şartlar, halkın içinde bulunduğu fakirlik, yoksulluk, bitkinlik gibi zaruretler bir gün ortadan kalkacaktır. İşlerin tabii yoluna girdiği bir gün elbette gelecektir. İşte o zaman, İslam inkarcılara galip gelecek, Müslümanlar dine karşı olan bütün sapıklıkları bir kere daha yenecektir. Bütün insanlık için çıkarılmış bu önder ümmet, bu Ümmet-i Muhammed, bir kere daha bütün milletlerin başına geçecek ve onları mutluluk yollarına sevk edecektir.

Bizler önceleri milletçe geri kalmamıza sebep olarak İslamiyet'e daha çok sarılmayıp daha iyi tatbik edemeyişimizi gösteriyorduk. “Kabahat bizde” diyerek kusuru kendimizde buluyorduk. Fakat “Batılılaşma” sürecinde bugüne gelince geriliğimizin sebebini kendi kusur ve ihmallerimizde değil, mübarek dinimizin esaslarında bulmaya başladık. Kendimizin değil, dinimizin yetersiz ve noksan oluşunda arıyoruz geri kalmışlığımızı. Ziya paşa:

*İslam imiş millete pâbend-i terakkî,
Evvel yok idi, iş bu rivayet yeni çıktı.*

Diyordu daha o zamanda.

İşte Müslümanlar için en büyük ve en korkunç felaket aslında budur işte. Bu yüzden “Batılılaşma” bir “irtidatlaşma”, yani “dinden dönme” ve “kafirleşme” sürecidir. Evet, ne yazık ki bu batılılaşma süreci tam bir “mankurtluk” macerasıdır.

Bu konuyu Kur’an, Sünnet ve Fıkıh açısından delillerle uzun uzun anlatmıştık başka çalışmalarımızda.¹ Tekrar olmasın diye şimdi burada, Batılılaşmanın nasıl bir dinden çıkıp küfre girme olduğunu bildirmede, sadece peşpeşe gelen üç ayeti yeterli bulmaktayız:

“Ey iman edenler! Kendilerine kitap verilenlerden (Yahudi ve Hıristiyanlardan) bir guruba uyarmanızdan sonra sizi yeniden kafirliğe/inkârcılığa sevkederler.

¹ Bu “çağdaş irtidat” hakkında “İslam Sancısı”, “İslamlaşma Bilinci”, “BU Sistemden İslam’a” kitaplarımızda bilgiler vardır. Ama çok geniş bir çalışmamız için bkz. Cemal Nar, İnançta Arınma, Toprak y.

Sizler nasıl küfre dönebilirsiniz ki, önünüzde Allahın ayetleri okunuyor, aranızda Allahın Resûlü bulunuyor? Kim Allah'a gönülden sımsıkı bağlanırsa muhakkak ki o doğru yola konulmuştur.

Ey iman edenler! Allah'tan, O'na yaraşır şekilde korkun ve ancak müslümanlar olarak can verin.”¹

Mehmet Akif “Süleymaniye Kürsüsünden” aynı macerayı Rusya’da yaşayan bir Müslümanın ağzından anlatıyor. Siz onu bu ülkeden birisi sayarak ve dinleiniz lütfen:

*Sonra zenginlerimiz: "Haydi gidin, fen getirin. "
Diye, her isteyen şahsına bilmem kaç bin
Ruble tahsis ile sevkeylediler Avrupa'ya;
Pek fedâkâr idi hemşehrilerim doğrusu ya.
Bu giden kâfileden birçoğu cidden tahsîl
Ederek döndü. Fakat geldi ki üç beş de sefil,
Hepsinin nâmını telvîse bihakkın yetti...
Gönderenler ne peşîmân oluyorlar şimdi!
Hiç unutmam ki, cömerdin biri, hem zengin adam,
Beni yüzdürdü nihâyette şu sözlerle: "İmam,
Günde on kere gelip istediniz, hep verdim.
Yine vermezsem eğer millet için, nâ-merdim.
Yalnız, ehline gitsin bu emekler... Olur a,
İş bizim Avrupa yârânına benzer sonra!
Hâli islâh edecekler, diyerek kaç senedir,
Bekleyip durduğumuz zübbelerin tavrı nedir?
Geldi bir tânesi akşam, hezeyanlar kustu!
Dövüyordum, bereket versin, edebsiz sustu.
Bir selâmet yolu varmış... O da neymiş: Mutlak,
Dîni kökten kazımak sonra, evet Ruslaşmak!*

¹ Al-i İmran, 3/100-102.

*O zaman iş bitecekmış... O zaman kızlarımız
Şu tutundukları gâyet kaba, pek mâ'nâsız
Örtüden sıyrılacak... Sonra da erkeklerden,
Analık ilmini tahsil edecekmiş... Zâten,
Müslümanlar o sebepten bu sefâlette imiş:
Ki kadın "sosyete" bilmezmiş, esârette imiş!
Din için, millet için iş görecek alçağa bak:
Dîni pâmâl edecek milleti Ruslaştırarak!
Bunu Moskof da yapar, şimdi rızâ gösterelim,
Başka bir ma'rifetin varsa haber ver görelim!
Al okut, Avrupa tahsîli desinler, gönder,
Servetinden bölerek nâ-mütenâhî para ver;
Sonra bir bak ki: Meğer karga imiş beslediğin!
Hem nasıl karga? Değil öyle senin bellediğin!
Sâde bir fuşşumuz eksikti, evet, Ruslardan...
Onu ikmâl ediverdik mi, bizimdir meydan!
Kızımın iffeti batmakta rezîlin gözüne...
Acırım tükürğe billâhi, tükürsem yüzüne!
Demiş olsaydı eğer: "Kızlara mektep lâzım...
Şu kadar vermelisin" Kahrolayım kaçmazdım.
Elverir sardığımız bunları halkın başına...
Ben mezârımda huzûr istiyorum, anladın a!
Biraz insâfa gelin, öyle ya artık ne demek?
Zengin olduk diye, lâ'net satın almak mı gerek?"*

Bu süreçten sonra, sorsan kendisini Müslüman zanneden birçok insan ve devlet içinde kurulan birçok kurum, İslam'ı ülke için doğrudan doğruya tehlike saymış ve onun adını "irtica" koyarak dinle, dinin kurumları ile ve dindarlarla mücadele etmeyi varlık sebebi saymışlardır. Bunlar maalesef Batının gönüllü "yeniçerisi" olmuş, onlar yararına Müslümanlarla

savaşmaktadırlar. Ahirzamanın en büyük alametlerinden birisi de budur. Bu yüzden içimizde deccaller cirit atmaktadır.

Mehmet Akif Ersoy “ille de Batı Medeniyeti” diyenlere bir yerde şöyle haykırır:

*Hele ilâni zamanında şu mel'un harbin,
“Bize eþkar-ı umimiyesi lazım Garb'in;
O da Allah'ı bırakmakla olur” herzesini,
Halka iman gibi telkin ile, diyenin sesini
Susturan aptalın idrâkine bol bol tükürün!...”*

Bizim için çağın en büyük belası, en yaman fitnesi, en amansız derdi budur ve bununla savaşmak en büyük cihattır.

Türkçülük

Kabul edilen anlayışa göre millet, ortak tarih ve ırk, dil, kültür ve din gibi müşterek değerlere dayanan özel bir topluluktur.

Bu millet anlayışı, daha çok Avrupa ülkelerinde geçerlilik kazanmıştır. Bu tanımdan anlaşılacağı üzere millet, gelişigüzel oluşmuş bir varlık değildir. Her şeyden önce o, tarihsel ve kültürel bir olgudur. Bu sebeple bu milliyetçilik biçimi “kültürel milliyetçilik”, kültürel milliyetçiliğin tanımladığı millet ise “kültür milleti” olarak adlandırılmıştır.

Kimilerine göre de bir milleti millet yapan şey, farklı etnik ve ırksal kökenlere sahip olsalar bile tarihsel olarak geliştirilmiş bir aidiyet duygusu ve müşterek bir kader birliği fikrine sahip olmaktır.

Şu veya bu, bir kısım ortak değerlere ve kriterlere atıfta bulunan Batının acı meyvesi milliyetçilik, bu ortak değerlere sahip olmayan kişi ve grupları milletin dışında görür ve hatta onları dışlamaktan kaçınmaz. Çünkü millete ait olmayan unsurlar yabancı, azınlık vs. olarak karşılanır ve bunlara eşit haklar tanınmaz. Azınlıklar için çözüm diye dayatılan, ya eşitsiz konuma razı olmak ya da zamanla millet içinde asimile olarak geniş topluluğun bir parçası haline gelmektir.

Milliyetçilik - Türkçülükle ilgili çalışmaların geçmişî Tanzimat dönemine kadar uzanır. Türkçülüğü ilk kımıldanışları üzerinde bazı dış tesirlerin rolü olmuştur. Türkologların Türk dili ve tarihine dair eserlerin okunması Türkçülüğü geliştiriyordu. İngiliz Rus siyasi gerginliğinden çıkan olayları da bu arada hatırlamalıdır. “Turan” kelimesi ilk defa Macarlar tarafından 1839 da Türk kavimlerine kök araştırma yolu olarak kullanılmıştır. Budapeşte’de Turan cemiyeti ancak 1911de kuruldu. Türkiye’nin umumu peki havası ise bu yeni kavramın girmesine uzun zaman elverişli olmadı.¹

Tanzimat dönemine kadar Türk sözünden yalnız Osmanlı Türkleri anlaşılıyordu; Tanzimat devrinde Türk kelimesinin anlamı birdenbire genişledi ve “Türk” sözü dünyadaki bütün Türkler için kullanılabilir hale geldi. Türkçülük düşüncesi de sadece Türkiye’de yaşayanları değil, dünyanın her yerindeki Türkleri kapsayan, bütün Türklerin fikrini canlandırmaya çalışan bir hareket oldu. “Türk” sözünün anlamı genişleyerek, yalnız Osmanlı Türkleri için değil, dünyada çeşitli adlar altında yaşamış, devlet kurmuş ve yaşayan bütün Türkler için, hatta o zaman Türk olmaları tartışılan Moğollar için dahi kullanılmaya başlanmıştı.

¹ Bkz. Hilmi Ziya Ülken, age. S. 318 vd.

Yukarıdan beri yazılanlar açısından bakıldığında genelde bütün milliyetçilik, özelde de Türkçülük için hemen iki tespiti yapmak mümkündür:

Birincisi ve önceliklisi bu fikir yerli ve bizden bir düşünce akımı değildir. Batıdan gelmiştir, bize yabancıdır, dinimize, örf ve adetlerimize, medeniyet telakkimize, insanlık anlayışımıza terstir.

İkincisi, bu düşünce bizim gibi birçok ırkî unsurdan oluşmuş büyük devletler ve milletler için daha işin başında bölünme ve parçalanmayı gerektiren fevkalade tehlikeli zararlı bir fikir akımıdır. Bizim için bölünme ve parçalanmamıza sebep olan bir düşünce ve davranıştan daha tehlikeli ne olabilir?

İslamcılar Türkçülere şiddetle karşı çıkmışlardır. Bunun iki büyük sebebi vardır. Birincisi ırkçılığın haram olması ve ümmeti parçalama düşüncesidir. İkincisi ise Türkçülerin İslam öncesi putperest, müşrik, kafir Türklere de “örnek kahramanlar” diyerek sahip çıkmaları ve sevmeleridir. Mete Han, Oğuz Kağan, Cengiz Han, Hülagu vs. Fakat

Türkçülük hareketinin Osmanlı toprakları dışında büyük fikri faaliyetleri de vardı. Bunlar Anadolu'daki Türküleri de etkiliyordu. Bu bizim konumuzun dışında olduğu için bu fikir hareketlerine girmek istemiyoruz.

Evet, Batıda dalga dalga yayılan bu “Milliyetçilik” düşüncesi sonunda ilk olarak Osmanlı Devlet’inden kopan gayr-i müslim milletler kendi milli devletlerini kurmuşlardır. Bu anlamda milliyetçilik, Osmanlı İmparatorluğu’nun parçalanmasına ve Yunanlılar başta olmak üzere Sırlar, Romanyalılar ve Karadağlılar gibi ulusların kendi ulus devletlerini kurmalarını ifade etmektedir.

Milliyetçilik, Avrupa'da bir bütünleşme çerçevesi olarak gerileyen din ve kilise kurumuna bir alternatif olarak doğmuştur denilebilir. Bir yandan Avrupa'da Protestanlık etkisiyle beliren dinî hayattaki çeşitlilik, diğer yandan da ilerleyen bilim ve akılcılık dinin toplumsal etkisini azaltmaya ve dolayısıyla hem siyasal hem de toplumsal anlamda laikleşme ve sekülerleşmeye yol açmıştır.

Fransız Devrimi, siyasal anlamda milliyet fikrinin devrimci bir ifadesi olarak sivrilmiş ve dine dayalı olmayan "laik" bir devlet ve rejim tipini ortaya koymuştur. Dolayısıyla gerileyen din ve din temelindeki bütünleşmenin yerini millet ve milleti kendisine dayanak olarak alan milliyetçilik ve milli devlet olgusu almıştır. O halde milliyet-millet-milliyetçilik ve milli devlet gibi kavramlar, dinden boşalan toplumsal ve siyasal boşluğu dolduran kavramlardır. Din ile kavgalı olmaları da bu açıdan bakıldığında tabiidir.¹

Bizde "Milliyetçilik" düşüncesinin "Türkçülük" şeklinde tezahürünün asıl gerekçesi şudur: "Osmanlı milletinin esasını Türkler teşkil eder. Devleti Türkler kurmuş ve korumuştur. Buna rağmen Türkler devlet içinde gereken ilgiyi görmemişler, hatta küçümsenmişlerdir. Üstelik Osmanlı milletini teşkil eden diğer ırklar bizden önce ırkçılık yapmaya başladılar. Bizim de sonuçta aynı düşünceye yönelme hakkımız vardır.

Bunu biraz daha açarsak milliyetçilerin bahanesini daha yakından görmüş oluruz: "Bizi bu davaya sevkeden şey Türklerin dışta ve işte maruz kaldığı tehlikelerdir. Bu zamana kadar devleti korumak için canımızla, malımızla mücadele ettik, savaştık.

¹ Bkz. Yrd. Doç. Dr. Kadir Canatan, Said Nursi'nin Demokratik Toplum Tasavvuru, Köprü Dergisi, Yaz 2010 Yaz 2010 Sayı 111.

Sonunda bir zayıf düştük.¹ Bu fedakarlığa karşılık aynı vatanda yaşayan Müslim veya Gayr-ı Müslim kavimlerden daima en çok zarar, ziyan, eziyet ve cefa gören, gönül kırıcı muameleler gören biz olduk. Artık yeter, biraz da kendimiz için çalışalım.

İslam bağı bizi diğer milletlerle birleşmeye zorluyor. Halbuki şimdi biz kendi derdimizle uğraşmalıyız. Üstelik İslam dedikçe Batı'nın sillesini yiyoruz. Belki İslam'dan başka bir dava ile ortaya çıktığımız zaman vatanın işgali tehlikesinden de kurtulmuş olabiliriz. Bundan sonra "Allah yolunda cihad" diyerek Avrupalılarla savaşmamız da gerekmez.²

Üstelik bu cereyan Avrupa'dan kopup gelen coşkun bir seldir, bunu durdurmak, bize de geçmesine mani olmak mümkün değildir. Çağdaşlaşmak ihtiyacı açıktır. Biz Batı toplumlarından kopamayız. Bu yüzden onların kanunlarını almalı, yaşam biçimlerini taklit etmeliyiz.. Bunun başında da laiklik gelir. Zaten Osmanlı Devleti'nde yaşayan bütün unsurlar kendi kavimlerinin ırkçılığını yapıyorlar. Meyvesini de deşirdiler. Milliyetçi olmayan, sadece biz kaldık. Biz de "milliyetçi" olalım ve "Büyük Türk Birliği" idealinin faydalarını devşirelim.

Bundan sonra "İslam birliği" yerine "Türk birliği" davasını gütmeliyiz. "Adriyatikten Çin Seddi'ne kadar" bütün Türkler'i bir

¹ Oysa bu savaşlardaordumuzda bulunan unsur sadece Türkler değildir. Hatta Osmanlı ordusunda başka ırkların toplam sayısı Türklerden az değil, çok daha fazladır. Bunu ileride Çanakkale örneğinde de göreceğiz.

² Daha sonra "Hilafet" de bu düşünceler ile kaldırıldı. İslam Ülkeleri ile ilişkiler bu bahanelerle koparıldı. Oysa bunlar zahiri kurtarmaya matuf boş sözler, ayıbı örtmek isteyen yalan bahanelerdi. İşin aslı Batı bunu dayatmıştı. Önce verilen gizli sözler, sonra da Lozan'da varılan anlaşmalar bunu açık seçik gösteriyordu.

bayrak altında toplamak insanı heyecandan titreten bir dava olmalıdır.”

Bu ifadeler hem doğru değildir, hem de kendi içinde çelişkilidir. Savaşlardan mağlubiyet ile çıkmış ve çok büyük zayıflar vermiş, kırılmış askerlerle seferden ve savaştan bıkmış usanmış ve bu yüzden onların ifadesi ile “Allah yolunda cihadi terk etmiş” bir devlet ve ordu, nasıl oluyordu da, çok çeşitli devletlerin topraklarında yaşayan Türkler’i birleştirmek için, yeniden büyük bir savaşı göze alabiliyordu? Mümkün müdür bu?

Şurada burnunun dibindeki Müslüman kardeşini kendisine “tehlikesi dokunabilir” bahanesi ile tanımaya korkan, ordusunun çoğu yıpranmış, yok olmuş ve yorgun düşmüş bir millet ve devlet, nasıl olacak da Orta Asya’nın bozkırlarında veya Sibiry’a’nın soğuşunda savaşacak? Hangi Türkü bulabilecekti o büyük coğrafyada savaşacak ve esir Türkleri kurtaracak?

Bu sözlerin hakikatle hiçbir alakaları yoktur. Bunlar olsa olsa savaşlardan ve mağlubiyetlerden yorulmuş ve bıkmış mağrur bir insan topluluğunun perişan ve mağlup ruh halidir.

Bununla beraber dindar milliyetçiler de var. Onlara göre de “Müslümanlık maalesef, milletin içinde yanan bir ateş olmaktan çıkmış, onları heyecana getiremez, hareket ettiremez hale gelmiştir. Bundan sonra hiç olmazsa Türklük gurur ve şuuruyla onları harekete geçirmeli ve canlandırmalıdır.”

Bu kadar saçmalık olamaz. Bizim ecdadımız asırlardır o cepheden bu cepheye hep “i’layi kelîmetullah için nizam-ı âlem” diyerek koştu. Son savaşta bile “Allah için” hareket ediyordu. Bitik bedeni o iman sürüklüyordu. O olmasa parmağını kımıldatacak halde değildi. Sen kalkmışsın, bu imanı atıp yerine “Türklük gurur ve şuru” koymakla bu insanları çoşturacaksın?

Bu sözler, kendi milletini hiç tanımamak demektir. Bir insan için bundan büyük ayıp mı olur?

Bir de şöyle söyler bu Türkçüler: “Bizim Türkçü olmamız, başkalarını küçük görmemize sebep olmaz. Onlarda kendi ırkları ile övünebilirler.”

Bunu söyleyen Türkçüler her nedense Kürtçüleri ve Arapçuları daima düşman bilmişler ve tehlikeli görmüşlerdir. Nedendir dersiniz?

İrkçilik bir aynadır. Bir Türkçü ancak bir Kürtçü aynasında kendi ırkı yüzünü görebilir. Değilse, kendisi için istediği bir güzelliğe başkası için istememenin mantıklı bir tarafı var mıdır? Bir Türkçünün başka ırkçılara karşı içinde hissettiği soğukluk veya düşmanlık, aslında bütün ırkçılığın ne kadar bölücü, parçalayıcı birbirine düşürücü çok zararlı bir duygu olduğunu açık seçik ifade eder.

Türkçülük fikrinin üzerinde daha çok Rusya idaresindeki esir Türk illerinden gelmiş fikir ve hareket adamlarının tesirleri görülüyordu. Belki onların amacı da Osmanlı Devleti'nde yaşayan Türkler'i bu düşüncelerle doldurup kendi vatanlarındaki esir Türkleri kurtarmaktır.

Tamam, bu bir yere kadar anlaşılır. Peki ya Yahudi olup da Türkçülük yapanlara, Moiz Kohen ve emsaline ne demeli? Ya şu Yahudi adını değiştirerek “Tekin Alp” gibi Türk adı alan Yahudi dönmesi Türkçülere ne demeli? Ya Ermeni olup da Türkçülük yapanlara ne demeli?

Bu soruların aydınlatılmasında Yusuf Gezgin'in söyledikleri önemlidir: “Türkçülüğün, Türk Milliyetçiliğinin kurucuları kriptö Yahudiler. Moiz Kohen bir haham çocuğu iken

“Türk! ve Müslüman!” olmuş, Türkçülüğün temellerini atmış, “Kemalizm’in Umdeleri” isimli kitap yazarak Cumhuriyetin kurucuları, teorisyenleri arasında yer almış, misyonu bitince Fransa Lans şehrinde hayatını tamamlamış ve toprağa girerken aslına dönüp bir Yahudi mezarlığına defnedilmiştir. “Türkçülüğün Esasları”nı yazan, kafatasçı olmayan Türkçü görüşlere sahip, Zaza olduğu zannedilen Ziya Gökalp’in Ermeni olduğu yönünde kuvvetli rivayetler vardır. Cumhuriyet döneminin önemli Türkçüleri arasında sayılan ve Cumhuriyet gençliğinin düşüncelerini etkileyen, şekillendiren Adnan Adıvar, Fuat Köprülü, Halide Edip, Halit Ziya Uşaklıgil vs bunlar hep Kripto ve Beyaz tiplerdir.

Türk milliyetçiliği sonradan İslami tonlar kazanmıştır. Ama Türkçü siyasal partiler, liderleri ve örgütleri, kripto yapıların hükmettiği derinlerin tekelinden kurtulamamıştır. Hamasete ve coşku vermeye açık, gözü kara, sokaklara dökülmeye hazır Türkçüler, çok defa derin operasyonlarda manivela, toplumu karıştırma aracı olarak kullanılmıştır. Ülke genelinde nüfusu ve etkisi azalan Kripto Yahudiler son zamanlarda Türkçülüğü Osmanlı döneminde rakipleri, Cumhuriyet döneminde ortakları olan Kripto Ermenilere devretmiş gibi görünmektedirler. Türkçü hareketin kurucuları Kripto Yahudiler ise de, Kripto Ermenilerin Türkçü hareketler içindeki etkinliği sürekli artmıştır.”¹

İleride genişçe yazacağımız gibi bu ve benzeri fikirlerin sonucu olarak Meşrutiyet devri Türkçülerinin dine karşı soğuk, küçümser, hatta aleyhtar tavırlar aldığı görülmektedir. Aslı Arapça olan Ahmet Mehmet gibi Müslüman isimleri öztürkçü olduğu için Kaya, Gündüz, Demir gibi adlara çevriliyor, “Ergenekon Bayramı” diye millete yabancı gelen günler ihdas

¹ Bkz. <http://www.yusufgezgin.com/turkculerle-kurtculerin-mukayesesi/>

ediliyordu. Osmanlı sultanına “Türkler'in Hakan'ı”, Osmanlı ülkesinde “Türk Yurdu” gibi o zamana kadar duyulmadık isimler veriliyordu.

Balkan ve cihan harbine katılan ve muhtelif cephelerde savaşan Osmanlı ordusu çeşitli Müslüman unsurlar tarafından meydana getirmiştir. Bu ordunun ekseriyetini aslen Türk olmayan askerler teşkil ediyordu. Bu yüzden Türkçüler daha önce uzun bir süre “Osmanlıcı” olmak zorunda kalmışlardı. Hal böyle iken fikrin ne kadar tehlikeli olduğu bu vaziyetten bile anlaşılabilir. Fakat daha sonra moda olan bu akım, akılla açıklanamayacak kadar hızlı gelişmiş ve yayılmıştır.

Milliyetçi Türkçüler ikiye ayrılmışlardı. Bir kısmı milli duygunun dışında Batıcılardan ayrılmayarak onların bütün fikirlerine katılıyorlardı. Zaten şahsi ve ailevi hayatları da batı usulü üzere idi. Bugün “ulusalcı” kimliğini taşıyanların onlarla nasıl aynıleştğini ibretle görürüz.

İkinci kısım Türkçüler ise hem dindar hem Türk olmanın yolunu aramaktaydılar. Birbirine ters düşen Türkçülük ve Müslümanlığın her ikisinden de vazgeçmek istemeyen bu fikren perişan olmuş zavallılar, aklın ve mantığın asla kabul etmediği “cem’ul ezdat”, yani “zıtların birleşmesi” gibi bir yanılaşa düşerek, haliyle kendi içinde çelişkili olan “Türk İslam Sentezi” isimli bir ucube ortaya çıkararak, “Tanrı dağı kadar Türk, Hıra Dağı kadar Müslüman” olduklarını beyan edeceklerdir. İslam’ın artırma ve çıkarma kabul etmez bir bütün olduğunu, bölünme ve parçalanma kabul etmeyeceğini, aksine düşünce ve davranışların onun “ilahi olma” özelliğini yok edeceğini, bunun da “dini tahrif ve tağyir”, yani “bozma ve değiştirme” anlamına geleceğini bir türlü öğrenememişlerdir. Çünkü kıt din tahsilleri buna yetmemektedir.

İslamcılar da öteden beri “Batıcı” ve “Batıcı Türkçüleri” bırakarak bunlara seslenir ve salt İslam’a, arı duru ilahî vahye davet ederler. Bugün de bunlar ulusalcılardan kopmuş, daha dindar olarak İslamcılara yaklaşmış iseler de bünyelerinden bir türlü ırkçılık safrasını tam olarak atarak manevi sağlıklarına kavuşamamışlardır. Biz de bu kardeşlerimizin dini doğru anlayarak ve ihlas ile uygulayarak manevi sağlıklarını kazanmalarında muvaffak olmaları için gece gündüz dua ederiz.

Kürtçülük

Fransız inkılâbından sonra batıdan bütün dünyaya yayılan milliyetçilik akımından, diğer çok unsurlu devletler gibi Osmanlı Devleti de etkilenmiştir. Söz konusu bu akımdan, yukarıda belirtildiği gibi önce imparatorluk dâhilinde yer alan Gayr-ı Müslimler, daha sonra ise Müslüman unsurlar etkilenmişlerdir. Bir taraftan milliyetçilik akımının etkisi, bir taraftan da sömürgeci devletlerin kışkırtmalarıyla, Balkanlarda yaşayan gayr-ı Müslim unsurlar XIX. yüzyılın birinci yarısından itibaren bağımsızlıklarını kazanmaya başlamışlardır.

Dağılma döneminde Osmanlı Devleti’nde, Gayr-ı Müslimlerden sonra, yavaş yavaş Müslüman unsurlar arasında da milliyetçilik akımının etkisi görülmeye başlanmıştır. Fakat ilginç olan şudur: Gerek Türkler arasında ve gerekse diğer Müslüman unsurlar arasında bu akımı başlatanların, ya da fikir babalarının kahir ekseriyetinin Gayr-ı Müslim olmasıdır.

Bu anlamda, Kürtler arasında da milliyetçilik akımının etkisinin XX. Yüzyılın başlarında başladığını söylemek mümkündür. Fakat Kürtler arasında bu akım, toplumu hiçbir

zaman siyasî anlamda ayrılık çizgisine getirecek bir düzeye ulaşmamıştır, belki de uzun süre kişilerle sınırlı kalmıştır.¹

“Kürt Teâli Cemiyeti” aslında zararlı bir cemiyet değildir. Resmen kurulmuş yasal bir cemiyettir. 22 Aralık 1918 tarihinde Hürriyet ve İtilaf Fırkası ve Kürdistan Teali Cemiyeti arasında bir anlaşma imzalandı. Bu anlaşmayı cemiyet adına başkan Seyyit Abdülkadir, üyelerinden Sait ve Mehmet Ali, Hürriyet ve İtilaf fırkası adına ise Zeynelabidin (Konya Mebusu), Vasıf (Karesi mebusu), ve Mustafa Sabri Efendi imzaladılar. Anlaşmaya gereğince Kürt nüfusunun daha yoğun olduğu bölgelerde İslam Halifeliğine ve Osmanlı Saltanatına bağlı kalmaları kaydıyla özerk bir yönetim şekli tanınacaktı.²

Şerafettin Turan der ki: “Çoğunlukla Kürt kavimlerinin oturduğu memleketlerde siyaset yönünden İslam Halifeliğine ve Osmanlı Saltanatına bağlı kalmak koşuluyla, bütün halkın çoğunluğunca seçilen bir yönetimin başkanlığı altında özerk bir yönetime sahip olacaktır.”³

Cemiyetin “nizamnamesi”nin “Madde 32.si” aynen şöyledir: “Cemiyet milletin vahdet ve teâlisi esası üzerine müessis olup ananat-ı milliyeye ve terbiye-i İslamiye ve medeniye ve milliyeye hörmət beynelekrat ittihat ve müveddeti idame

¹ Osmanlı'da kurulan Kürt Cemiyetleri hakkında derli toplu bir yazı için bkz. <http://kurd-tarihi.blogspot.com/2009/10/osmanlda-ilk-yasal-kurt-cemiyeti.html> (27 10 20119)

²

http://tr.wikipedia.org/wiki/K%C3%BCrdistan_Teali_Cemiyeti#cite_note-.C5.9Ftur1-17

³ Türk Devrim Tarihi / 2. Bilgi. ISBN 9754943036.

edeceğinden cemiyetin her ferdi temin-i infakı için bu esbaba karşı kendisini intiba'a vazifedar addetmelidir.”¹

Bundan sonrası siyasi tarihtir ki o alana girmeyeceğiz.

Evet, Osmanlıda münferit manada Kürtçüler vardır ve bunlar başta İngilizler olmak üzere Batılı devletlerle görüşmektedirler. Ancak her şeye rağmen Müslüman Kürt halkı, gerek Birinci Dünya Savaşında ve gerekse Millî Mücadele döneminde bütün cephelerde Türklerle birlikte hareket ederek, bin yıldır beraber yaşadıkları vatanlarını canla başla korumuşlardır. Kendilerini isyana teşvik eden İngilizlere de yer yer hadlerini bildirmişlerdir.

Kürtleri Osmanlı Devletine ve yeni kurulan Cumhuriyete bağlayan en önemli bağ İslâmî bağıdır. Bu anlamda, Doğu ve Güneydoğu Anadolu’da farklı yerlerde yaşayan Kürtler, Malazgirt savaşından sonra Anadolu’da kurulan Türk/İslâm devletlerini aynen kendi devletleri gibi savunmuşlar ve kabullenmişlerdir. Bu kabulleniş, belki de bir iki istisna dışında Osmanlı Devletinin yıkılışına kadar devam etmiştir.

Millî mücadele yıllarında, gerek Erzurum kongresinde ve gerekse Sivas kongresinde Türk ve Kürt kardeşliğinden bahsedilmektedir. Erzurum kongresinin sonuç bildirgesinin birinci maddesinde Türklerin ve Kürtlerin “saadette ve felakette ortak” oldukları tespiti yapıldıktan sonra, “gelecek hakkındaki hedefleri aynıdır, birbirlerinin ırkî durumlarına ve sosyal

1

http://tr.wikisource.org/wiki/K%C3%BCrt_Teali_Cemiyeti_Nizamnamesi

durumlarına saygılı olup öz kardeşirler” ifadesi kullanılmıştır. Aynı amaç ve beklentiler Sivas kongresinde de tekrarlanmıştır.

Hem Erzurum ve hem de Sivas kongresinde, toplumun farlılığına ve çoğulculuğuna işaret edilmiş, bunların ‘kardeş’ olarak yaşamlarını sürdürebilecekleri vurgulanmıştır. Ayrıca Amasya protokollerinde vatan “Türk ve Kürtlerin oturdukları topraklar” şeklinde ortak vatan olarak açıkça tanımlamıştır. Aynı şekilde 1921 Anayasasında da Kürtler için ‘Türkiye halkı’ ifadesi yer almıştır.

Mustafa Kemal TBMM’nin açılışında yaptığı konuşmada Misâk-ı Millî için “kardeş milletlerin millî sınırı” ifadesini kullanacaktır. Buna benzer ifadeleri Mustafa Kemal, bu tarihten sonra birden çok defa kullanmıştır. Bu söylemler ve politikalar, Kürtleri TBMM ve Mustafa Kemal’le birlikte hareket etmeye götürmüştür. Mustafa Kemal, Teşkilât-ı Esasiye görüşmelerinde de “Türkiye halkı” ifadesini kullanacaktır.¹

Örnek Bir Hassasiyet

O günlerin ırk hassasiyetini gösteren bir olayı hatırlayalım. 1 Mayıs 1920. Olay Ankara’da, Millet Meclisi’nde geçer.

“Kastamonu Mebusu Yusuf Kemal Bey kürsüye çıkar ve Sıhhat Vekâleti (Sağlık Bakanlığı) hakkında bir konuşma yapar. Konuşmasında "Türk... Türklük..." kelimelerini sık sık kullanır. Bu konuşmadan bazı cümleler alalım.

¹ Bkz. Mehmet Elma, “İktidarın BDP İle Sınarı”, <http://www.cemalnar.com/index.php?Git=Makale&Durum=MakaleSonuc&yazarid=15>

Yusuf Kemal Bey (Kastamonu Mebusu)

" ...Her Türkün söyleyeceği şey: Memleketimizde görülecek ilk iş sıhhiye işidir. Çünkü sıhhat olmazsa, çünkü Türklük sıhhatli bulunmazsa, o Türkler üzerine bina edeceğimiz hiçbir iş kalmaz... Türkleri muhafaza etmek için evvelâ sıhhati muhafaza etmeli... Türklüğü bitiren hastalıkları bir an evvel kaldırmazsak, eğer Türk ilesinin ve Türk ferdinin refahını temin edecek esbabı istikmâl etmezsek hepsi boştur..."

Yusuf Kemal Beyin bu konuşması üzerine Sivas Mebusu Emir Paşa Kürsüye çıkar. O da şöyle konuşur:

"Yusuf Kemal Beyefendi Hazretlerinin irad-ı kelâm ettiği sırada sıhhatlerinin muhafazası lüzumunu yalnız Türklere hasretmiş olmasına itiraz ediyorum... (İslâm demekti sedâları... Kelime ile oynamayın sesleri) Müsaade buyurun. Zannedirim ki Müslümanlık namına teessüs etmiş bir Hilafet vardır. Değil buradaki Müslümanlar, aktar-ı cihanda bulunan umum Müslimînin bu Hilafete merbutiyetlerini unutmamak iktiza eder. Rica ederim ki, yalnız Türklük namını istimal etmeyelim. Çünkü Türklük namına biz buraya cem' olmadık. (gürültüler). Rica ederim sadece Türkler değil, Müslümanlar demek, hatta Osmanlılar demek kâfidir efendim. (İslâm deniliyor sadâları...) Bu vatanda Çerkes, Çeçen, Kürd, Laz ve daha birtakım İslâm kabileleri vardır. Bunları hariçte bırakacak, tefrikaya sebep olacak söz söylemeyelim." (Gürültüler)

Reis:

- Müsaade buyurunuz, devam etsin!

Emir Paşa (devamla):

"- Bendeniz bu mesele hakkında uzun söz söyleyecek değilim. Bu gibi sözlerin şimdiye kadar bir faidesini görmedik. Hepimiz Hilafete merbutuz. Bu Hilafet-i muazzamayı birçok asırlardan beri muhafaza edenin Türk kavm-i necibi olduğunu da kimse inkar edemez. Yalnız tefrikayı icab edecek hiçbir söz söylenilmemesini tekrar temenni ediyorum."

Sivas Mebusu Emir Paşanın bu ikinci konuşmasından sonra kürsüye, Mustafa Kemal Paşa çıkar ve aşağıdaki konuşmayı yapar ki, Paşanın o tarihteki milliyetçilik anlayışını aksettirmesi yönünden son derece ehemmiyetli bir tarihî vesika teşkil etmektedir.

"- Efendiler, meselenin bir daha tekerrür etmemesi ricasıyla bir iki noktayı arz etmek isterim: Burada maksud olan ve Meclis-i âlinizi teşkil eden zevat yalnız Türk değildir, yalnız Çerkes değildir, yalnız Kürd değildir, yalnız Laz değildir. Fakat hepsinden mürekkep anasır-ı İslâmiyedir, samimi bir mecmuadır. Binaenaleyh bu heyet-i âliyenin temsil ettiği; hukukunu, hayatını, şerefini kurtarmak için azmettiği emeller, yalnız bir unsur-ı İslâm'a münhasır değildir. Anasır-ı İslâmiyeden mürekkep bir kitleye aittir. Bunun böyle olduğunu hepimiz biliriz. Hep kabul ettiğimiz esaslardan birisi ve belki birincisi olan hudut meselesi tayin ve tespit edilirken, hudud-ı millîmiz İskenderun'un cenubundan geçer, şarka doğru uzanarak Musul'u, Süleymaniye'yi, Kerkük'ü ihtiva eder. İşte hudud-ı millîmiz budur dedik! Hâlbuki Kerkük şimalinde Türk olduğu gibi Kürd de vardır. Biz onları tefrik etmedik. Binaenaleyh muhafaza ve müdafaası ile iştigal ettiğimiz millet bittabi bu unsurdan ibaret değildir. Muhtelif anasır-ı İslâmiyeden mürekkeptir. Bu mecmuayı teşkil eden her bir unsur-ı İslâm bizim kardeşimiz ve menâfii tamamıyla müşterek olan vatandaşımızdır. Ve yine kabul ettiğimiz esâsatın ilk satırlarında bu muhtelif anasır-ı

İslâmiye ki, vatandaşlıklar, yekdiğerine karşı hürmet-i mütekebile ile riayetkârdırlar ve yekdiğerinin her türlü hukukuna; ırkî, ictimai, coğrafi hukukuna daima riayetkâr olduğunu tekrar te'yid ettik ve cümlemiz bugün samimiyetle kabul ettik. Binaenaleyh menâfiimiz müşterektir. Tahsiline azmettiğimiz vahdet, yalnız Türk değil, yalnız Çerkes değil hepsinden memzuc bir unsur-ı İslâmıdır. Bunun böyle telâkkisini ve sui tefehhümata meydan verilmemesini rica ediyorum." (Alkışlar)

1924'lü yıllara gelindiğinde, yavaş yavaş söz konusu bu çizgiden uzaklaşmaya başladığını görüyoruz. 1924 Anayasasında "Türkiye ahalisine din ve ırk farkı olmaksızın vatandaşlık itibariyle Türk denilir" ifadesi yer almaktadır. Bu ifadeyle, ülke sınırları içerisinde var olan farklı etnik ve kültürel kimlikler bir anlamda yok sayılmış olmaktadır. Başka ifadeyle, yeni kurulan devlet, 1921 anayasası anlayışından vazgeçerek, ülkede en belirgin etnik kimlik olan Kürt kimliğini de reddetmektedir. Bu reddediş, ortalama iki binli yıllara kadar dayanmaktadır. Hatta siyasî iktidarlar, bırakın sorunu çözmek için gayret göstermeyi, uzun süre "Kürt sorunu" kavramını bile kullanmaktan çekinmişlerdir. Fakat takdir edersiniz ki "Kürt Sorunu" kelimesini kullanmamak, bu sorunun olmadığı anlamına gelmez.

Kürtlerle yeni kurulan devlet arasındaki ilk önemli kırılma Halifelğin kaldırılmasından ve peş peşe gelen devrimlerin uygulanışından sonra başlamıştır.

Yukarıdaki TBMM'nde geçen olayı da anlatan Mehmet Şevket Eygi şunları söyler: "1920'de böyle konuşulurken, daha sonra, CHP tek parti iktidarı zamanında, bu söylenilenlere tamamen zıt bir ideoloji benimsenmiştir. Bu ideoloji, Tekin Alp takma adıyla kitaplar ve makaleler yazan Yahudi Moiz Kohen'in

ortaya attığı sahte Türk milliyetçiliği, sahte Türkçülüktür. Bu adam, kitaplarından birine "Kahr Olsun Şeriat!.." başlıklı bir bölüm koyacak kadar azılı ve şiddetli bir İslâm düşmanıdır.

Türkiye tarihini sorgulamıyor, Türkiye yakın tarihinde olup bitenlerin iç yüzünü bilmiyor. Türkiye yasaklar, tabular, tehditler, cahillikler, karanlıklar içinde boğuluyor.

Mâzide yapılan yanlışları bilmeden, onları sorgulayıp telâfi etmeden, geleceğimizi güven altına almamız mümkün değildir.

Moiz Kohen ideolojisi Türkiye'yi bugünkü hale düşürmüştür.

İslâm dini menfi kavmiyetçiliği kabul etmez, meşru görmez.

1920'lerde, Millî Mücadele yıllarında Müslüman Kürtlere verilen sözler tutulmamıştır. Müslüman Kürtlere zulm edilmiştir. Sadece Kürtlere değil, Türklere de zulm edilmiştir. En fazla Sünnî Türklere, Kürtlere ve diğer unsurlara zulm edilmiştir. Çerkeslere de zulm edilmiştir. Diğerlerine de...

Bugünkü toplumsal çürümenin, dağılmanın, kopukluğun, yabancılaşmanın ana sebebi CHP'nin benimsediği Moiz Kohen ideolojisidir.

Evet bu ülkenin adı Türkiye'dir, burada Türk dili konuşulur, Türkler dominant unsurdur ama Kürtler, Zazalar, Çerkesler, Çeçenler, Arnavutlar, Boşnaklar, Pomaklar, Araplar ve daha düzinelerce anasır-ı İslâmiye vardır. Onların altkimliklerine ve hukukuna hürmet edilmesi gerekir.

Türkiye bir İslâm ülkesidir. İslâm bu ülkedeki çeşitliliğin harcı ve çimentosudur. Türkiye İslâmsız ayakta duramaz. Toplumsal barışı ve mutabakatı korumak istiyorsak İslâm'a sarılmalıyız. İslâm ırkçılığı reddeder. Üstünlük ve fazilet şu veya bu kavme mensup olmakta değil; ilimde, irfanda, ahlak ve karakter yüksekliğinde, hayır ve hasenattadır.

Müslüman bir Türk, sâlih bir Kürdü, fâsık bir Türke tercih etmekle yükümlüdür. Müslüman bir Kürt, sâlih Türkü, fâsık Kürde tercih edecektir. Bu memlekette, Osmanlı cihan devletinden kalan Alman, İspanyol, Rus, Macar, Leh kökenli nüfus da vardır. Onların bir kısmı erimiş ve kökenlerini unutmıştır. Bu memlekette milyonlarca Kripto yaşamaktadır.

Moiz Kohen Tekin Alp kavmiyetçiliği Türkiye'yi bir uçurumun kenarına getirmiştir. Bu ideolojiden dönülmezse, 1920'lerin doğru ilkelerine yönelinmezse geleceğimiz çok karanlıktır. Moiz Kohen ideolojisini benimseyen, savunan, resmî ideoloji haline getiren Sabataycıların, statüko konusunda direnmeleri meşru değildir. Bazıları Türkiye'nin bölünmesini yıllarca önce kapalı kapılar ardında gizli konuşmalar ve protokollerle kabul etmiştir.

Biz anasır-ı İslâmiye yâni Müslüman Türkler, Müslüman Kürtler, Müslüman Çerkesler, Müslüman Arnavutlar, Müslüman Boşnaklar ve diğer Müslüman unsurlar böyle bir bölünmeyi ve parçalanmayı asla kabul etmeyiz. Biz hep kardeşiz. Biz evrensel bir Ümmet'in içindeki çeşitlilikleriz. Bu çeşitlilik fitne, fesat, tefrika sebebi değil, zenginlik ve güç kaynağıdır.

Tekrar ediyorum:İslâmsız kurtuluş olmaz. İslâmsız istikbal karanlıktır. Moiz Kohen ideolojisinde ısrar felaketimize yol açar.”¹

Cumhuriyet Ve Kürtçülük

Aradan yıllar geçer. Aşağıda bazılarını anlatacağım nice olaylar yaşanır. Kürtler inkar ve asimile politikalarının kurbanı olurlar. Büyük acılar çekerler. Bu acılar bölücü terör örgütlerinin gerekçesi ilan edilir. Terör azar, kan dökülür, faili meçhul cinayetler olur vs.

Nihayet 2002 yılında iktidarla tanışan Ak Parti hükümetleri, cumhuriyet hükümetleri arasında, Kürt sorununu çözme konusunda en samimi ve gayretli adımları atan hükümet olmuştur. Bu anlamda, Ak Parti İktidarının geçen yıllarda uygulamaya koyduğu “Demokratik Açılım Projesi” bu adımların en önemlisidir.

Fakat bu projeyi hazırlayanlar, bu tür iyi niyetli adımların BDP tarafından istismar edilerek siyasî bir şova dönüştürülebileceğini belki de hesaba katmamışlardı. Çünkü PKK, ya da onun sivil uzantısı BDP Kürt sorununun çözülmesini kesinlikle istememektedirler. Çünkü eğer Doğu ve Güneydoğu’da terör sorunu biterse/bitirilirse, BDP bu bölgede sür’atle destek ve tabanını kaybedecektir. Çünkü bu bölgelerde özgür ve demokratik bir ortam oluştuğunda, söz konusu eğilimin ya da partinin bu kadar oy alması mümkün olmayacaktır.

Çok yara almasına rağmen, yüzyıllardır olduğu gibi bu ülkenin en büyük ortak paydası yine de İslâm’dır. Bu ülkenin doğusundan batısına, kuzeyinden güneyine, bütün insanları

¹ Milli Gazete, 2011-10-26

birbirine kenetleyen en önemli toplumsal harç, Müslümanlıktır. Gerek bugün ve gerekse bugünden sonra, ilgililerin “Kürt Sorunu”nun çözüm seçenekleri arasına, yukarıda söz konusu etmeye çalıştığımız “İslâm kardeşliği ortak paydasını” mutlaka koymaları gerekir.¹

Sorunlu Kavram Milliyetçilik

Bugün de bu ülkede Türklerden, Kürtlerden ve başka ırklardan olmak üzere milliyetçi - ırkçı guruplar var. Türk Milliyetçileri ve Kürt Milliyetçileri ilk akla gelen iki büyük guruptur. Şöyle bir incerseniz görürsünüz ki, beslendikleri kökleri bir olduğundan aslında ikisinin de ortak özellikleri aynıdır ve belli ayrılıkları da bünyelerinde taşımaya devam etmektedirler.

İşte bütün bu sebeplerden ötürü “milliyetçilik” kelimesi cidden hem ilginç, hem de şaibeli ve üstünde durup düşünülmesi gereken bir kavramdır. Çünkü gerçekten her milliyetçi ırkçı değildir kanaatindeyiz. Peki Batıda adı “nasyonalizm”, Doğuda “kavmiyetçilik”, bizde “ırkçılık” olan bu lanetli kelime, nasıl oldu da bu memlekette mübarek “milliyetçilik” adını aldı?

Kim bu “zehirin” adını “bal şerbeti” diye değiştirdi?

Cevabı bir yerde basittir. Bu kelimeyi “ırkçılar, kavmiyetçiler, nasyonalistler” istismar ettiler. Çünkü “milliyetçilik” kelimesinin kökü olan “millet”, kelime olarak aslında “din” anlamına geliyordu. Müslümanlar kendilerine “Millet-i İbrahim” derlerdi. Çocukluğumuzda gayr-ı resmî olarak

¹ Bkz. Mehmet Elma, “İktidarın BDP İle Sınanı”, <http://www.cemalnar.com/index.php?Git=Makale&Durum=MakaleSonusu&yazarid=15> (27 Ekim 2011)

hocaya “okumaya” giderdik. Bize ilmihal dersi verirken “hangi millettensiniz?” derdi hocamız. Biz de onun öğrettiği gibi hep bir ağızdan bağırdık: “İbrahim milletinden.”

Fakat okula gidince öğretmen de “Türk Milletinden” olduğumuzu öğretti. İlk kafa karışıklığını orda yaşadık “acaba biz hangi millettendik?”

Evet, hakikatte “millet” din demektir. Buna göre önce “Milliyetperver”, sonra da “milliyetçilik” olarak sunulan kelime gerçekte “dindarlık, dini sevmek, dini savunmak, dini yaşamak ve yaşatmak” anlamına gelmekteydi. Bu güzel bir kelimeydi ve buna göre herkes “Milliyetperver” veya “milliyetçi” idi. En azından olmalıydı. Buna davet edilirse kimse karşı çıkmazdı.

İşte ırkçılar, dinin ve milletin kabul etmediği mel’un ırkçılık fikrini millete yutturarak bilmeden kabul ettirebilmek için, “ırkçılığın” adını “milliyetçilik” koydular ve bu “zehiri” millete altın tasta sunarak “bal şerbeti” diye içirdiler.

Yahudiler “kelime ve cümleyi tahrif ve tağyir etmekte” çok ustadırlar. Mazilerinde bunun kötü örnekleri boldur.¹ Acaba bu

¹ Kur’an onların bu kötü işlerinden bazı örnekler verir: “Nasıl olur onların size güvenmelerini beklersiniz ki onlardan bir zümre vardı ki Allahın kelamını işitip akılları aldıktan sonra, bile bile onu tahrif eder, değiştirirlerdi.” (Bakara, 74)

“Yahudilerden bir kısmı, bazı sözleri aslı şekline ve mânasından saptırır, mesela: "İşittik" (ama isyan ettik), "işit" (hay işitmez olası!), ve râina derler. Bu sözleri, ağızlarını eğip bükerek güya vaziyeti kurtarmak ve dinle alay etmek için söylerler. Halbuki onlar sadece "İşittik ve itaat ettik", "İşit!" unzurânâ (bizi de gözet), deselerdi kendileri için elbet daha hayırlı ve daha dürüst bir iş olurdu. Fakat Allah, inkârları yüzünden onları rahmetinden kovdu. Artık onlar pek az iman ederler.” (Nisa, 46. Benzeri için bkz. Bakara, 104)

tür tahrifler de Moiz Kohen ve benzeri Yahudi Türkçü'lerden (!) mi çıkmıştır, bilemiyorum.

Böyle bir oyunla da olsa şuurlu Müslümanlar bu oyuna gelmemeli, bu zokayı yutmamalı, bu zehiri içmemeliydiler. Mesela şu soruları sormalıydılar: “İyi ama “Müslümanlık” varken “milliyetçiliğe” ne gerek var? “Türk milliyetçisi” söylemi ırkçı bir bakış açısı getirmez mi? Bu ise başkalarını dışlamak değil midir? “Dışlamak” değilse, yarın Kürtler, Araplar, Ermeniler gibi başka ırklar da aynı söylemi kullanırlarsa vaziyet ne olacaktır? “Dışlamak” ise otomatikman bölünme ve parçalanma demek değil midir?”

Hani “şuyûu vukûundan beter” diye bir deyimimiz var ya, işte o baktan düşünecek olarak, geçmişte ve şimdi bu sorular akla gelip sorulduğuna göre, burada bir yanlışlık vardı ve buna bir çare bulunmalıydı. Yani bu kelime kullanılmamalıydı.

Fakat çare yerine kılıf bulundu: “Efendim, Türk olmak için, yalnız Türk kanı taşımak, Türk ırkından olmak şart değildir, kâfi

Onlar parantez içindeki sözleri içlerinden veya ancak yanındaki arkadaşları işitecek şekilde sessizce söylüyorlardı. Müminlerin "raina: bizi gözet, bize himmet et" sözlerini de bahane ederek ağızlarını eğip bükerek, İbranicede hakaret ifade eden benzer bir lafza dönüştürüyorlardı.

“İşte o yahudileri, verdikleri kesin sözü bozduklarındandır ki lânetledik, onların kalblerini katılaştırdık. Böylece onlar kelimeleri yerlerinden oynatarak tahrif ederler.”(Maide, 13)

“Ey Peygamber! Kalbleri iman etmediği halde ağızlarıyla "iman ettik" diyen münafıklarla, Yahudilerden kâfirlikte yarışanlar seni üzmesin. Zirâ: Onlar yalancılık etmek için dinlerler. Senin yanında olmayan bir grup hesabına casusluk için dinlerler. Kelimeleri konuldukları yerlerden çıkarıp tahrif ederler.”(Maide, 41)

de değildir. Türk olmak için her şeyden evvel Türk Kültürü ile terbiye görmek ve Türk mefkûresi için çalışmak şarttır. Bu şartları haiz olmayanlara, kan bakımından ve ırk açısından Türk olsalar bile 'Türk' ünvanını veremeyiz.

Buna göre milliyet de, din gibi “kalben tasdik ve lisanın ikrar” şartlarına bağlıdır. Lisanîyle “Türküm” diyen ve samimi olarak kalbinde bu kanaati taşıyan her fert Türk’tür. Bu vasıfları haiz olanların Türklüklerinden asla şüphe etmemeliyiz. Kısacası bu ülkede yaşayan herkes “Türk” tür. “Bu memlekette yaşayan herkese etnik kökenine bakılmaksızın alelittlak “Türk” denir. Bu bir üst kimliktir. Herkesin kökeni itibarıyla farklılıkları inkar edilmez.”

Peki ama bu söylemde sorun yok mudur?

“Ne mutlu Türküm diyene” sözünden başka ırkların gocunmasını yok mu sayacağız?

Bu kapalılık ve karışıklığı önlemenin yolu nedir? Nasıl oluyor da soyca Türk olan bir kişi, bu kültüre katılmadığı zaman Türklük dairesinin dışına çıkıyor da; soyca Türk olmadığı halde “Türküm” diyen ve Türk kültürüne göre yaşayan bir yabancı “Türk” telakki edilebiliyor? Bir Yahudi, bir Ermeni, bir Kürt, bir Arap vs. ne icab ediyor da kendisine ciddi ciddi “Türk” diyor? O diyorsa bile biz nasıl kabul edebiliriz?

Bu sözlerden anlaşılacak tek bir mana vardır, o da her Türk Milliyetçisin, her Türkçünün ırken ya da kültürel açıdan kendisinden olmayan ırkları asimile etmesi, kendi kültürüne katması meşru bir haktır.

Bediuzzaman Ve Milliyetçilik İrkçılık

Bediuzzaman Said Nursî de bu konularda çok fikir beyan etmiş bir ilim ve fikir adamımızdır. Temel görüş ve düşünceleri itibariyle Said Nursi, İslamcılık akımına mensup biridir ve onların düşüncesini geliştirerek ifade etmiştir.

Bediuzzaman Said Nursî de İslamcılar gibi ilke olarak “dava-yı kavmiye” olarak adlandırdığı “milliyetçiliğe” karşıdır. O da yine diğer İslamcılar gibi bu gurubu “dini kabul veya retlerine göre” “müsbet” ve “menfi” olarak ikiye ayırmıştır.

Bu yüzden “müsbet” dediği zümreye müsamahalı ve mazur görücü bir dille yaklaşmıştır:

“Milliyet fikri bu zamanda çok ileri gitmiştir. Hileci Avrupa aydınları (müsteşrikler) bunu Müslümanlar arasında menfi bir şekilde uyandırıyorlar. Onları parçalayıp yutmak istiyorlar. Milliyet fikrinde, nefis için gafilce bir zevk ve uğursuz bir kuvvet vardır. Onun için bu zamanda cemiyetle meşgul olanlara "milliyet fikrini bırakınız!" denilmez.”

Said Nursi, milliyetçiliği tek tip bir fikir sistemi olarak değerlendirmek ve ona göre ilkesel bir tavır almak yerine, tıpkı Ziya Gökalp gibi farklı milliyetçilik tipleri olduğundan hareketle kendine göre bir kavramsallaştırmaya gitmiştir. Bu kavramsallaştırma, daha önce Babanzade Ahmet Naim’de gördüğümüz kesimlere göre (halis Türkçüler ve İslamcı-Türkçüler) somut bir sınıflandırmadan daha soyut ve hakiki anlamda bir kavramsallaştırmadır. O, şahıslara ve gruplara göre değil, fikirlere göre bir tanımlama çabasına girişmiştir.

Said Nursi’ye göre “Milliyet fikri menfi ve müspet olarak iki çeşittir.” Yine “mikrop” benzetmesini kullanırsak menfi

milliyeti “zararlı mikrop”, müspet milliyeti ise “faydalı mikrop” olarak telakki etmek mümkündür.

Menfi milliyetin özellikleri, başkalarına düşmanlık, ırkçılık, bölücülük, sömürgecilik, dine karşı kayıtsızlık ve hatta onun yerini almak, kibirlilik ve gençleri ayartmadır. Milliyetin bu biçimi, özellikle Avrupa tarafından Asya’da ve Müslüman milletler arasında uyandırılarak onların parçalanmasını ve sonra da sömürge edinilmesini amaçlamaktadır. Yerli milliyetçilik yapanlar, farkında olarak ya da olmayarak Batı’nın bu emellerine hizmet etmektedirler.

Menfi milliyet, İslamcıların “ırkçılık” ve “dava-yı kavmiyye” dedikleri şeydir. Bu olgu karsısında Said Nursi de açıkça olumsuz bir tavır koymuştur. Bu tür bir “milliyetçilik” yapan “Türkçülere” açıkça saldırmakta ve onları “Türkçülük” perdesi altında yabancılara hizmet eden işbirlikçiler olarak görmektedir.

“Müspet milliyet” ya da “pozitif milliyetçilik”, Said Nursi’ye göre, “cemiyetin dâhili ihtiyacından ileri gelir; yardımlaşmaya ve dayanışmaya sebep olur; faydalı bir kuvvet temin eder; İslam kardeşliğini teyit edecek bir vasıta olur. Bu fikir de İslamiyet’e kale ve zırh olmalı, onu korumalı; onun yerine geçmemelidir. Çünkü İslamiyet kardeşliğinin içinde binlerce kardeşlik vardır. Ahirette de devam eder. Milliyet kardeşliği onu korumaya hizmet etmeli. Yoksa bunu İslam kardeşliğinin yerine geçirmeye kalkışmak, “kalenin taşlarını hazineye koyup, hazinedeki mücevherleri dışarı atmak” gibi ahmakça bir cinayet olur.”

Pozitif milliyetçiliğin en önemli ilkesi, din kardeşliğini pekiştirmek ve asla onun yerine geçmemektir. Çünkü din kardeşliğinin yerini tutması imkânsızdır. Din, etnisite ve milliyet

üstü bir değerdir; bu evrensel değer, farklı ırktan ve etnik gruptan insanları kardeş kılabilir, ama milliyet fikri, asla böyle bir şeyi başaramaz.

Pozitif milliyetçilik, negatif milliyetçilik gibi ayrılıkçı değil, kuşatıcı ve bütünleştiricidir. Said Nursi, pozitif milliyetçiliğin temelleri konusunda “Dil, din bir ise millet birdir” demeye mecbur kalan milliyet fikrinin ileri gelen liderlerinden birinin sözünü bir uzlaşma noktası olarak “Şu halde ırka değil, dil, din ve vatan birliğine bakmak lazımdır” diyerek daha somut bir fikir ortaya koymaktadır.¹

Bu konuda, özellikle milliyet ile İslamiyet’in arasının açılmasının bir felaket olacağına inanmakta ve Türklere söyle seslenmektedir:

“Şu halde ey Türk kardeş, bilhassa sen dikkat et! Çünkü senin milliyetin İslamiyet’le kaynaşmıştır, ondan ayrılması imkânsızdır. Ayırırsan mahvolursun! Senin mazindeki bütün mefahirin İslamiyet defterine geçmiştir, bu mefahiri, dünyada hiçbir kuvvet silemezken, sen şeytanların hilesine kanarak o mefahiri kalbinden silme!”

Bu ifadelerden anlaşılacağı üzere Said Nursi sırf ırka dayalı, dinden uzak, laik ve seküler menfi milliyetçilik fikrine karşı çıkmaktadır. Bu anlamda o, Yusuf Akçura’nın milliyetçilik anlayışını, Kürtler ve diğer Müslüman unsurlar açısından dışlayıcı ve İslam-dışı bulmaktadır. Milletın tanımında dil ve dine yer

¹ Bkz. Yrd. Doç. Dr. Kadir Canatan, Said Nursi’nin Demokratik Toplum Tasavvuru, Köprü Dergisi, Yaz 2010 Yaz 2010 Sayı 111.

veren Ziya Gökalp'e nisbeten daha yakın bir duruş sergilediği söylenebilir.

Ancak hem Akçura hem de Gökalp de dine daha araçsal bir yaklaşım söz konusudur. Milliyet fikrinin güçlendirilmesinde ve meşrulaştırılmasında dinden bir destek almayı gerekli görmekteyler. İşte istismarın başlangıcı buradadır. Said Nursi bu konuda kendi çizgisini ödünsüz bir şekilde ortaya koymuştur. Ona göre milliyet fikri, dinî bağlılığı artıran bir unsur olmalıdır, asla onun yerini almamalıdır. Bu anlamda, Türkçülerin aksine o, dine değil milliyet fikrine araçsal bir konum biçmektedir.

Millet tanımında kültüre (harsa) merkezi bir önem atfeden ve bu kültür içinde yoğrulmamış unsurları Türk kabul etmeyen ve bunların millet içinde değerlendirilmesi için "temessül"ü (benzeşme ya da asimilasyon) şart kosa Ziya Gökalp'in milliyet fikri de Said Nursi'ye yabancıdır. O, tüm Müslüman unsurların kendi kültürel özelliklerini İslam dairesi içinde kalarak ifade edebileceklerini düşünmektedir.

Bir etnik grubun dil ve kültürünün merkeze alınması ve bunun diğerlerine dikte edilmesi, söz konusu unsurları rahatsız edecek ve onlarda da milliyet fikrini canlandıracaktır.¹

Bu çerçevede Said Nursi İstanbul'a giden ve Kürtçülük fikriyle dönüp gelen bir gençten bahsetmektedir. Bu genci o Kürtçülükten kurtarmıştır. Olayı yakından görelim isterseniz:

"Ben Van'da iken hamiyetli bir Kürt talebeme deim ki:

¹ Bkz. a.m.

- Türkler, İslamiyet'e çok hizmet etmişler. Senin onlara ne niyetle bakıyorsun?

- Ben Müslüman bir Türk' fasık bir kardeşime tercih ediyorum. Belki babamdan ziyade ona alakadarım. Çünkü tam imana hizmet ediyorlar.

Bir zaman geçti, o talebem ben esarette iken İstanbul'da mektebe girmiş. Esarettten geldikten sonra gördüm. Bazı ırk muallimlerden aldığı akslamel ile o da Kürtçülük damarı ile başka bir mesleğe girmiş. Bana:

- Ben Şimdi gayet fâsık, hatta dinsiz de olsa bir Kürt' salih bir Türk'e tercih ediyorum dedi.

- Eyvah, sen ne kadar bozulmuşsun, dedim.

Sonra ben onu birkaç sohbette kurtardım. Tam kanaati geldi ki, Türkler bu millet-i İslmiyenin kahraman bir ordusudur.

Ey sual soran meb'uslar! Şarkta beş milyona yakın Kürt var. Yüz milyona yakın İranlı ve Hintliler var. Yetmiş milyon Arap var. Kırk milyon Kafkas var. Acaba birbirine komşu, kardeş ve birbirine muhtaç olan bu kardeşlere, bu talebenin Van'daki medreseden aldığı ders-i dinî mi daha lâzım? Veyahut o milletleri karıştıracak ve ırktaşlarından başka düşünmeyen ve uhuvvet-i İslâmiyeyi tanımayan, sırf ulûm-u felsefeyi okumak ve İslâmî ilimleri nazara almamak olan o merhum talebenin ikinci hali mi daha iyidir? Sizden soruyorum."¹

Said Nursi Milli Mücadele'nin ilk yıllarında Ankara'ya gitmiş ve Şark da bir İslam niversitesi açılması için faaliyet

¹ Emirdağ Lhikası, s. 438-440.

göstermiştir. Ancak birçok mebustan, “Biz şimdi eski ve dinî bilimlerden daha çok Batılılaşmaya ve medeniyete muhtacız” şeklinde cevaplar alınca, onlara karşı şu cevabı vermiştir:

“Şarkın terakkiyatı din ile kaimdir. Başka vilâyetlerde sırf fûnun-u cedide okutturursanız da, Şarkta herhalde millet, vatan maslahatı namına, ulûm-u diniye esas olmalıdır. Yoksa Türk olmayan Müslümanlar, Türk’e hakikî kardeşliği hissedemeyecek. Şimdi bu kadar düşmanlara karşı teavün ve tesanüde mecburuz.”

“Siz, farz-ı muhal olarak, hiçbir cihette ihtiyaç olmasa da, ekser enbiyanın Asya’da, şarkta zuhuru ve ekser hükemanın ve filozofların garpta gelmelerinin delâletiyle Asya’yı hakikî terakki ettirecek, fen ve felsefenin tesiratından ziyade hiss-i dinî olduğu halde, bu fitrî kanunu nazara almayarak Garplılaşmak namıyla an’ane-i İslâmiyeyi bıraksanız ve lâdinî bir esas yapsanız dahi, dört beş büyük milletlerin merkezinde olan vilâyat-ı Şarkiyede millet, vatan selâmeti için dine, İslâmiyetin hakaikine kat’iyen taraftar olmak, size lâzım ve elzemdir.”

Bu sözler, bugün gelinen aşamada değerlendirildiği zaman Said Nursi’nin ne kadar büyük bir öngörüye sahip olduğu anlaşılmaktadır. Asya ve Şark toplumlarına uymayan bir negatif milliyetçilik anlayışı, Kürtlerle Türkler arasındaki kardeşlik duygularını ortadan kaldırmış, önyargı ve ayrılıkçılığa sebep olmuştur. Bu saptamalardan sonra Said Nursi’nin neden negatif milliyetçiliğe karşı pozitif milliyetçiliği önerdiği de açığa çıkmaktadır:

Negatif milliyetçilik Batı dünyasında birlik ve bütünleşmeyi sağlasa da Doğu’da bu amaca hizmet etmeyecektir, tam tersine burada ayrımcı ve ayrılıkçı olacaktır. Çünkü “her milletin kamet-i kıymeti başka bir elbise ister. Bir cins

kumaş bile olsa, tarzı ayrı ayrı olmak lâzım gelir. Bir kadına bir jandarma elbisesi giydirilmez. Bir ihtiyar hocaya tango bir kadın libası giydirilmediği gibi, körü körüne taklit dahi çok defa maskaralık olur. Çünkü evvelâ; Avrupa bir dükkân, bir kışla ise, Asya bir mezra, bir cami hükmündedir. Bir dükkâncı dansa gider, bir çiftçi gidemez. Kışla vaziyeti ile mescid vaziyeti bir olmaz.”

Ali Ferşadoğlu bir yandan onun fikirlerine bakarak, bir yandan da memleketteki etkisini görerek şöyle yazar: “Eğer Bediüzzaman Said Nursî olmasaydı, belki de Doğu ve Güneydoğu Anadolu tamamen kopmuştu. Ve eğer Bediüzzaman, eserleri ve talebeleri rahat bırakılsaydı, bugün ne Kürtçülük (ne Kart-Kurtçuluk), ne aşırı milliyetçilik, ne PKK, ne de Ermeni meselelerimiz olurdu. O şeriatın, yani Kur’ân’ın hakikatlerini Kürtlere de daha iyi anlatacak ve onların hepsini kurtaracaktı.”¹

Bunlar yabana atılmayacak ciddi sözlerdir. Çünkü Said Nursî hep söyler; Kürtler, Doğu Vilayetinde mukim, muhafazakâr ve dindar bir halk olduğu için ancak seküler olmayan bir milliyet fikri etrafında Türklerle birlikte yaşayabilirler. Aksi bir durum, onların da milliyetçilik yapmasına, ayrılıkçılık gütmesine ve dışlanmasına yol açacaktır. Kürtlerin ve Doğu’nun bu özel konumu, Türkler ve Türk milliyetçileri tarafından idrak edilmelidir.

Dedi ama dinlenilmedi. Cumhuriyet döneminde rejim “resmî ideoloji” olarak “Türkçülüğu” herkese dayattı. Kürtleri asimile etme ve yok sayma politikaları izledi. Bunun da neticesi elbette olumsuz olmuş ve Kürtler arasında etnik bir milliyetçilik bilincine yol açmıştır. Üstelik bu düşünce Marksist, Leninist bir

¹ <http://www.sorularlasaidnursi.com/said-nursi/eserleri/357-kurtculugu-vepkky-teroru-bediuzzaman-bitirir.html>

sosyalist düşünceyle birleşince, ortaya PKK adıyla bilinen kan dökücü zalim bir terör örgütü çıkmıştır. Kırk elli yıldır devleti çok olumsuz bir şekilde meşgul eden bu örgüt, bu halkın en büyük bela ve fitnesi olmuştur. Bu bakımdan Said Nursî'nin öngördüğü ama asla katılmadığı ya da katılmayacağı sonuçlar ortaya çıkmıştır.

Eğer Said Nursî'nin Cumhuriyet'in ilk yıllarında önerdiği İslam kaynaklı görüşleri dikkate alınsaydı, bugün bu tür sonuçlarla yaşanmayacaktı.

Milliyetçilik İrkçılık İlişkileri

Bu anlatılanlara göre bu ülkede “Milliyetçilik”, dine değer veren pozitif yönünden uzak olarak, belki tam aksine din düşmanı, Batıcı, laik, seküler ve halktan kopuk bir kaba “İrkçılık” olarak uygulanmıştır. İslamcıların bu kavramı niyetle müsamahalı bakması zaman içinde işe yaramamıştır.

Ne yazık ki bu süreçte ırkçılar – kavmiyetçiler – nasyonalistler, kendi görüşlerini de önce “Milliyetperverlik”, sonra da “milliyetçilik” kelimeleriyle sundular. Yani kelimeyi tahrif ettiler, bozdular, istismar ederek kötüye kullandılar. Yoksa Müslümanlara “milliyetçilik, ırkçılık ve kavmiyetçiliktir” denseydi, asla kabul etmezlerdi bu mel'un düşünceyi.

Malum, zehir altın tasta sunulmuş genellikle. İrkçılar da öyle yaptılar ve halkı kandırmak için “ırkçılık” zehirini “milliyetçilik” kadehiyle sundular ve “bal şerbeti” diye içirdiler.

Bugün Said Nursî gibi Nureddin Topçu, Necip Fazıl, Osman Yüksel Serdengeçti, Mustafa Yazgan ve benzeri birçok kıymetli insan, “zamanın bir gereği” görerek çok yaygın ve etkin olan “milliyetçilik” kavramını müsbet manada kullanmışlardır. Sayın

Topçu'yu takip ederek kendilerini "milliyetçi" olarak tanıtan "hareketçiler"¹ ırkçı saymak yanlış olur düşüncesindeyiz. Bu anlamda onlar bu kelimeye ırk açısından değil, sosyolojik açıdan baktıklarını söylerler. Bu ifade biçimine gerek var mıydı?

Keşke kullanmasalardı ama gerek olmasaydı sanırım kullanmazlardı. Oğünün şartları düşünüldüğünde onları mazur görebiliriz. Çünkü bir zamanlar milliyetçi olmak, Batıcılığı ve Batılılaşmayı, bu arada sosyalizmi ve komünizmi red etmek anlamına geliyordu. "Milliyetçilik" deyince "Turancılık – Pantürkizm" de akla geldiğinden, Topçu ve bağlıları farklarını "Anadolu Milliyetçiliği" şeklinde ifade ediyorlardı. Bu yüzden onlara "ırkçılık" nispetini doğru bulmuyoruz.

Bunda yanılırsak mazur görülebiliriz. İnsanları zamanlarıyla değerlendirmeliyiz. Mesela o devrin İslamcı yazarlarının başında gelen Necip Fazıl Kısakürek'in kitaplarını bugün okuyanlar, dilinin nasıl da "milliyetçilik" ile malul olduğunu göreceklerdir. Bu onun ırkçı olmasından değil, zamanın dilini kullanma zaruretindedir. Yani "konjoktür efendinin azizliği" diyebiliriz buna kısaca.

Sözün kısası eğer "milliyetçilik" dini yaşamak ve yaşatmak ise hepimiz milliyetçiyiz. Eğer "milliyetçilik" ırkçılık ise, din onu lanetlemiştir, bir Müslüman asla ırkçı olamaz. Şayet bu manaya alınırsa, bir Müslüman asla milliyetçi de olamaz.

Din özünde ırkçılığı reddeder. Camiye cemaata giden ve namaz kılan bir Müslüman ırkçı olabilir mi?

¹ Nurtin Topçu'nun fikirlerinden etkilenen ve "Hareket Dergisi" etrafında hizmet edenlere verilen isim.

Asla!

Öyleyse iyi bir Müslüman olmak, her sorunu çözüp hallettiği gibi, ırkçılık sorununu da kendiliğinden çözer demektir. Ama Kürtçülüğe çare arayan Türkçü sistem bir sürü tedbir sıralarken, bir türlü İslam'ı ağızına almamaktadır. Güler misiniz, ağlar mısınız? Allah Teâlâ bizlere dinimizin kıymetini bildirsün.

Sonuçta birileri bu “milliyetçiliği” “ırkçılık” anlamında kullanıyor. Bu kesin. Bir Müslüman olarak onlarla asla yan yana olamayız.

Bu kelime böyle biraz şâibeli olunca, “keşke hiç kimse kullanmasa” diyesimiz geliyor, ama bir kere yayılmış. Öyle olunca “galat-ı meşhur, lügat-ı fasihten evladır” fehvasınca, uzun zaman içinde yer yer biz de kullandık mı acaba? Hatırlamıyorum. Bize kalırsa bu kelimeyi yanlış anlaşılmayı önlemek maksadıyla hiç kullanmamayı tercih ve tavsiye ederiz.

Türkçülerin ve Kürtçülerin Ortak Yanları

Her neyse, şu bir gerçektir ki, Milliyetçiliği ırkçılık olarak anlayan Türkler ve Kürtler vardır bu ülkede. Aslında bunlara biraz yakından bakınca, düşünce olarak çok benzeştiklerini, hatta yer yer örtüşüklerini görüyoruz.

Örnek mi?

Gelin basit bir kıyaslamaya giderek azıcık inceleyelim sistemin şu Türkçü ve Kürtçülerini.

Herşeyden evvel iki harekette temelde materyalisttir. Türkçüler Nasyonel sosyalizmden, Kürtçüler Marksizmden-Komünizmden etkilenmişlerdir; sonuçta her ikisi de materyalisttir; madde odaklıdır. Metafiziği, ruhun gücünü, inancı inkar eder, dikkate almazlar.

Her ikisi de batıcıdır. Batı medeniyetini ve yaşam biçimini amaçlar. Bu konuda bütün bildikleri de ayaklarına dar pantolon geçirmeleri ve sünnete inat yemeklerini sol elle yemeleridir. Böyle olurlarsa medenî ve çağdaş oluyorlar. Öz yok yani, kabuk var. Dinden ve İslam medeniyetinden uzak Avrupaî bir yaşam tarzını benimsemişlerdir. Açıklık, saçıklık, içki, kumar, dans veya balodur savundukları yaşam biçimleri.

Batı sadece bu değildir belki, ama taklitçilerin anlayabildiği bu kadardır. Akif ne güzel söylemişti:

*Şarka bakmaz, garbı bilmez, görgüden yok vayesi,
Bir kızarmaz yüz, yaşarmaz göz bütün sermayesi...*

Dün Türk Milliyetçiliği batının güdümündeki, Yahudilerin etkisindeki İttihatçılar kanalıyla Osmanlı Devletini parçalamak için üretilmiş ve büyütülmüştü. Bu gün Kürt Milliyetçiliği yine aynı eller ve odaklar tarafından Türkiye'yi parçalamak için kullanılmaktadır. 100, 150 yıl önce Türkçülerin geldiği aynı tezgaha bu gün Kürtçüler gelmektedir.

Türkçüler Osmanlı devletini ele geçirip 10 yılda (1908-1918) dağıtarak, toplumu maniple ederek efendilerine hizmet

etmişlerdi. Bu defa Kürtçüler her geçen gün gerçek sahiplerinin eline geçen ve demokratikleşen devleti ve toplumu hedef alarak, parçalayarak aynı efendilere benzer hizmeti vermeye çabalamaktadırlar. Her iki kesim de kendilerine kutsanmış firavunlar, sorgulanmaz totemler, kutsal figürler oluşturmuşlardır. Birinin figürü devlet eliyle üretilmiş ve topluma zorla, silahla dikte edilmiştir. Diğerinin totemi, firavunu da örgüt eliyle, ama yine silahla dayatılmaktadır.

Kürtçüler çok tehlikeli bir oyun oynuyorlar. Sadece Türkiye'yi değil bütün Ortadoğu'yu sıkıntıya sokacak bir senaryoya figüran oluyorlar. Haçlıları bu topraklardan kovan Selahaddin'in aksine, Selahaddin'in torunları olduğunu söyleyenler, Haçlı operasyonlarına malzeme oluyorlar. Batının bu coğrafyadaki ameliyatının neşteri rolüne soyunuyorlar.¹

Her ikisi de laiktir. Her ikisi de İslam dininin aziz kanunları olan "İslam Fıkıh ve Hukuku"na, bir başka adıyla "İslam şeriatı"na sahip çıkmaz, hatta bilmeden ve anlamadan düşman olurlar. Oysa batı hala onu canlı bir hukuk kabul eder.

Sonra her ikisi de Avrupa'dan alınmış batı hukukuna bağlıdır. Ama yenilikleri de takip etmezler. Türkçüler hala 1924 veya 1960 model Renoya binenler gibidirler.

¹ Kz. Yusuf Gezgin, <http://www.yusufgezgin.com/turkculerle-kurtculerin-mukayesesi/> Bu konuda yazılmış güzel bir makaledir bu. Burada olduğu gibi bu bahsin içinde aşağılarda da yer yer bu makaleden alıntılar yaptığımızı okuyucularımıza peşinen bildirelim.

Batıdanaldıkları sistemi yenilemek, üccellemek istemezler. Oysa Avrupalılar daha sonra neler geliştirmişlerdir insan hakları, özgürlükler ve hukuk adına daha sonra ama, bizim yobazlar onu asla görmezler. Küçük gördükleri kendi halklarına bunu bile çok görürler. Kürtçülere bakınız, hala Marksizm, Leninizm, Maoizm derler. İlke ve yöntemleri çağdıdır, ama aldırılmaz ve utanmazlar bu gerilikten.

Her ikisi de “İrkçi” oldukları için “ulus devlet” derler, bu yüzden “ümmeççilik” fikrine karşıdır. Birisi “Türkiye Türklerin” derken, “Turan” veya “Pantürkizm” hayal ederken, diğeri de “Büyük Kürdistan” sevdasındadır. İki de imansız bir ütopya, bir hayal...

Osmanlı Devletinde olduğı gibi barış ve huzur içinde her ırktan ve dinden insanların hukukun üstünlüğü ilkesince insanca ve huzur içinde rahatça yaşamasına kafaları çalışmaz, ufukları yetmez. Bütün dünya birleşerek büyüdüğü halde, onlar hala “ulus devlet” masalıyla “ayrılarak küçülme” derdindedirler. Avrupa ve Amerika’nın “birleşerek büyümesi ve güçlenmesinden” ders almaz, ama aynı devletlerin, kendilerinin çoktan vazgeçtiğı ırkçılık kışkırtmalı oyununa gelirler.

İrkçilik ahmaklık olduğı için her ikisi de sürekli büyük devletlerin oyununa gelmiştir. Bu ırkçılık belası da onlardan geldi, evet ama onlar zararını gördüler ve çoktan vazgeçtiler. Fakat hala bize telkin ediyorlarsa, akıllı olalım canım, yutmayalım bu zokayı...

Türkiye'deki ne Türkçüler Türklerin kontrolündedir; ne de Kürtçüler Kürtlerin. "Ama ırkçılık, düşünce sistemini kilitleyen ve insanını gözünü kör eden bir illet olduğundan dolayı, bu gerçekleri ne Kürtçülere, ne de Türkçülere anlatamazsınız. Sizi "komploculuk"la, "emparyalizmin uşağı" olmakla vs. yaftalarlar. Gerçekte büyük resimde emperyalizm ve batı menfaatleri lehine kullanılan bunların bizzat kendileridir. Ne diyor Cemil Meriç: "ideolojiler idrakimize giydirilmiş deli gömlekleridir", deli gömleği giymiş Türkçülere ve Kürtçülere laf anlatmanız mümkün değildir; zira adı üstünde deli olanın akli, mantığı, muhakemesi işlemez."¹

Türkçü veya Kürtçü, her iki tür ırkçılar da İslam ülkelerinden, özellikle de Araplardan nefret ederler. Batılı kafirleri sever, onların haçlı seferlerini ve çok yakın tarihte ülkelerini işgal ettiğini unutur, üç beş Arap eşkiyasının yaptığı kötülükleri unutmaz, üstelik bütün Araplara teşmil ederler.

Her ikisi de "İslam Dini'nin kendilerini özgürlük ve kahramanlık duygularından alarak köleleştirdiğini" savunurlar. Bu iki kesim birbirinin zıddı, hasmı gibi görünür; ama bunlar birbirinden beslenirler. Ne zaman öteki dara düşse, bunların bütünü gören akıl hocaları devreye girerek ötekini korur; onun ayağa kalkmasına çalışır. Bu bakımdan Kürtçülerin 28 Şubatın fırtınalı günlerinde darbeci askerlere "irtica ile ortak mücadele çağrısı ve kendilerinin laik olduğu hatırlatmasını" asla unutmadık, unutmayacağız.

¹ Bkz. Yusuf Gezgın, a.g.m.

İkisi de İslam'a, İslam medeniyetine, toplumun yerleşik değerlerine terstir. Türkçüler tabanın baskısından dolayı bunu açık edemiyorlarsa da, "kaset vakalarında görüldüğü üzere" Türkçü geçinen hareketlerin lider kadrosu, üst yapısı arasında Müslümanlık açısından ele gelecek adam bulamazsınız. Olanlar da tasfiye edilmiş, kenarda-kıyıda etkisiz bırakılmıştır.

Bu topraklarda Türkçülüğün de, Kürtçülüğün de temel misyonu toplumu İslamdan, kökünden koparmaktır. Bu nedenle Türk milliyetçileri Şamanizme, Kürt milliyetçileri Zerdüştlüğe öykünür, ona dönme eğilimindedir. Ama toplumun İslam'a olan sıkı bağlılığından dolayı bu niyetlerini ancak çok özel ortamlara dile getirirler. Yer yer bu söylemleri dışarıya da sızar. Son 30-40 yılda Türk milliyetçiliğinde İslam'a kayma olmuştur. Ateist, Marksist Kürt milliyetçiliği de pragmatist davranıp İslam'ı istismar etmeye başlamıştır.

Her ikisi de kendisine hamasi, aslı olmayan muhteşem geçmişler, medeniyetler, tarihler oluşturma gayretindedir. Türklerin övünülecek bir medeniyetleri ve tarihleri olduğu halde (ki Kürtler de bu tarih ve medeniyetin ortağıdırlar) İslam'dan uzaklaştırmak için zorlamalarla Etilere, Hititlere, Sümerlere uçlar çıkarılmaktadır. Bu medeniyetlerle ilişkili gösterilerek "Türklerin büyüklüğünü ispat!" gayreti, gerçekte Türkleri İslam medeniyetinden koparmayı amaçlamıştır.

Kürtçüler de ırkçılık hummasına tutulmuş Kürt gençlerine eski bütün medeniyetlerin "Kürt medeniyetleri" olduğuna dair,

“muhteşem geçmişlerine” ait yalanlar, hikâyeler uydurmakla meşguldürler.

İrkçılık tuzlu su içmek gibidir; gururun okşanması, egonun büyütülmesi gibidir; durma noktası yoktur; sürekli daha fazlasını ister. Bu gün örgüt eliyle sadece bir Kürt ulusu inşa edilmemekte, ayrıca aynen Cumhuriyetin ilk yıllarındaki gibi Kürtlere “muhteşem!” bir tarih kurgulanmakta, naylon kahramanlar, semboller, figürler oluşturulmaktadır.

Her ikisi de kafatasçdır. Türk milliyetçilerinin başlarda Türk tanımı ırk ve kafatası merkezli idiyse de, son dönemlerde kültür merkezlidir; katılıktan, kafatasçılıktan uzaklaşmıştır. Dünyadaki ve Türkiye’deki İslam’a yönelişe paralel İslam kültürüne yaklaşmıştır. Kürtçüler bu gün Türkçülerden daha kafatasçı ve ırkçıdır; ötekine tahammülsüzdürler. Artık Zazalar dahi Kürt ırkçılığında kaygı duyarak, baskıcı şoven ve Stalinist Kürtçü örgütten uzak durmanın yollarını aramaktadırlar. Zira PKK, Kürtçü örgüt, Türkçülerin Kürtlere yaptığını yaparak Zazaları yok saymanın, farklılıklarını dikkate almayarak onları asimile etmenin, inkar etmenin yolundadırlar. Oysa Zazalar Kürtlerin Türklerden farklı olduğu kadar Kürtlerden farklıdırlar. Dilleri, kültürleri, antropolojik yapıları Kürtlerden ayırır.

Daha başka örnekler de verilebilir. Mesela çok yakın zamanda birbirlerine düşman gibi gözüken Kürtçüler Türkçülere “irtica karşısında güç birliği yapma” teklifinde bulunmuştur. Belki de bu işbirliği fiilen el altından devam etmektedir. Bazı sırlar mızrak gibi çuvala sığmaz olmuştur artık.

Bu kadarı bile yetmez mi? Görülüyor ki aslında tezleri birbirlerine çok benzer. Çünkü akıl hocaları birdir.

Bunlar vatanlarını ve milletlerini sevdiklerini iddia ederler. Bunda samimi de olabilirler. Ya da öyle sanabilirler. Ama vatana ve millete en büyük kötülük yaparlar fakat yaptıklarını bilmezler.

Duygusalılıkta çocuk gibi yoğundurlar; hemen galeyana gelir, işin kârını zararını, ilerisini gerisini düşünmezler. İlkesizdirler. Az da olsa peşin her menfaate balıklamasına atlarlar. Bu duygusalılık ve muhakemesizlikten ötürü kullanılmaya müsaittirler.

Dün 12 Eylül darbesi'nde kullanılmışlardı. Bugün de yeni darbelere zemin hazırlamak, ülkeyi zayıf düşürecek olaylara piyon olmak, dünyada yıldızı parlayarak kalkınan ve sözü dinlenen bir devlet ve millet olmak yolunda yürüyen Türkiye'yi tökezletmek için devreye sokulmuşlar gibidir.

İşte İnegöl, Dört Yol ve daha başka yerlerde sıra bekleyen olayların altında yine Türk ve Kürt ırkçıları vardır. Bu yaptıkları ile hiç şüphesiz ülkede bir Türk - Kürt Çatışması çıkarmak isteyenlerin ekmeğine yağ sürmekteler. Kim bilir, belki de bu doğrudan kendilerinin istediği bir şeydir.

Aklı mantığı alan bu duygusalılık tarihten ders almayı da önüyor ne yazık ki. Oysa biz bu filmi kaç kere gördük değil mi?

Sonuçta söylenecek gerçek budur ki ırkçılık bu toprakların malı değildir. Bu topraklarda kök salamaz, kendisine yeşerecek yer bulamaz. Bunlar ithal tohumlardır, batıdan getirilip dikilmiş yabancı fidelerdir. Bizim medeniyetimiz, insana bakışımız, başkasını kabulümüz bunlara müsaade etmez. O nedenle suni ve zoraki şekilde bünyemize enjekte edilmiştir; edilmektedir. Kurumasın, yeşil kalsın diye bu yabancı fideler dış eller tarafından sürekli sulanmakta, gübrelenmektedir.

Türkçülük Türkleri, Kürtçülük Kürtleri uyutmak ve avutmak, gerektiğinde sokaklara döküp gütmek için aynı ellerce çıkarılmış; bazı amaçlar için kullanılmıştır. Bu gün Türk Milliyetçiliği epeyce pörsümüştür, durulmuştur; ama Kürt Milliyetçiliği yeni ve etkili bir malzemedir. Bu yüzden üzerinde ciddiyetle durmak ve fikren çürütmek için herkes greken çabayı göstermelidir. Gerçi halkımız böylesi ecnebi düşünce ve oyunlara karşıdır, ama yine de sorun ihmal dilmemelidir.

İrkçılık Dinsizliğe Hizmettir

Bir kere daha belirtelim ki, Kürt, Türk, Arap fark etmez, bütün ırkçılar dinden uzaktırlar ve Müslümanları dinden uzaklaştırmaya çalışmaktadırlar. Çünkü din inananlar arasında birlik ister, ümmetçidir, evrenseldir. İrkçılara “mel’un” demektedir ve cehennemle tehdit etmektedir. İrkçılar ise milli ulus devlet peşindedirler. İkisi asla yan yana olamazlar.

Onun için bu ülkede hem Türk ırkçıları hem de Kürt ırkçıları İslam ile beraberce savaşmakta ve bu konuda ortak çalışmaktadırlar. Her ikisi de İslam dininin kendi uluslarına zarar verdiğini söylerler.

Bir zamanlar Türkler gibi Kürtler de çok dindar insanlardı. Ama aralarından Kürtçüler ve daha sonra PKK çıkınca, ona meylettikçe dinden imandan uzaklaşmaktadırlar ve Türkçüler - ulusalcılar gibi laik, seküler ve materyalist olmaktadır. Aynen ırkçı Türkçülerde olduğu gibi, ırkçı Kürtçülerde de simalarından nur gitmiş, sevimlilik ve sempati gitmiş, şirkleri azmış, gözleri çakmak çakmak kin ve nefretle dolmuştur.

Bu Müslümanlara kurulan en büyük tuzak, oynanan en tehlikeli oyundur. Bu, oturup ağlanacak bir vaziyettir maalesef. Ben küçüklüğümde aldığım eğitimle bunu farketmişim ama o zamanlar devleti ve düzeni bilemediğimden onların bilinçli olarak yaptıkları bu kötülükler için “devlet bunu neden engellemez?” diye kara kara düşünürdüm. Oysa daha sonra öğrendim ki devlet bütün bunları sistemli bir şekilde teşvik etmektedir. Oğün bunları okuyarak öğrenecek bir kitap bulamamıştık. Varsa da biz bulamamıştık, bütün bunları yaşayarak öğrendik maalesef.

İrkçılar Arasında Yaşadıklarım

İrkçilikla ilk karşılaştığım yıllar, altmışlı yılların ortası ile yetmişli yılların başıydı. Diyarbakır İmam Hatip Lisesinde yatılı öğrenciydim. Okulumuzun Devlet Demiryollarına ait bir lojmandan dönme eski püskü zavallı bir pansiyonu vardı. Doğru dürüst kaloriferi çalışmaz, banyo için sıcak su bulunmazdı.

Hal böyle olunca okulumuz da yatılı öğrencileri için “Gül Banyo” anlaşıyordu. Haftada bir fiş verirlerdi ve biz her hafta “Urfa Kapısı”ndan girince karşımıza düşen, o zamanların PTT binasına yakın bu banyoda yıkanırđık.

Bir gün yalnız gitmişim banyoya. Birkaç genç ve orta yaşlı bir adam konuşuyorlardı ter atarken. Ben de oturdum bir kenara aynı amaçla.

Birisi adımı sordu, okulumu sordu. Cevap verince şivemden anladı herhalde:

- Nerelisin? Dedi
- Maraşlıyım.
- Desene sen de bizdensin.

Hiçbir bir mana verememişim bu “sen de bizdensin” sözüne.

Yıllar sonra anladım, meğer Maraş da sözde “Kürdistan” haritasına dâhilmiş. Avucunu yalar ahmak. Maraş merak ediyorsa gitsin de “destekçibaşları madam Mitteran”da, veya herhangi bir Fransıza sorsun.

Biz o zaman bedeni gibi akli ve fikri de yeni yetişen masum gençleriz. Aklımız yettikçe iki cereyanla karşılaşıyorduk. Birisi “milliyetçilik”, diğeri “kömünistlik” idi. O zamanki meşhur ifadesiyle “sağcılık” ve “solculuk”.

Biz haliyle Türk olduğumuzdan ve İmam Hatipli bulunduğumuzdan, biraz da ağabeylerimizden etkilenerek “Milliyetçi” olduk. Zaman zaman gelen dergilerde “Türkçü” gibi kelimelere rastlar, canımız sıkılırdı. Ağabeylerimize:

-Yahu bu neyin nesi? Var mı İslam’da ırkçılık? Diye sorardık. Onlar da:

-Aramızda Nihal Atsız'a bağlı bir gurup beyinsiz var. Bunlar "Türkçülük" yapıyorlar. Ama dışlanmış onlar da. Bizimle bir alakaları yok. Sen de yok say onları, derlerdi.

Bu bizim önümüzdeki abilerimiz o zaman bizlere "bizim asıl amacımız İslam" derlerdi. "Liderimiz Alpaslan Türkeş İslam'ı getirecek" derlerdi. Elazığ'a gelen Türkeş'i dinlemeye giden bir arkadaşımız, "Türkeş orada dedi ki: 'Biz İslam için çalışıyoruz. Biz bu memlekete yeniden şeriatı getireceğiz.'"

Bunu söylerken nasıl titrediğini ve ağladığını hiç unutmam o arkadaşın!

Bir de şu "Tanrı Türkü Korusun" sloganından nefret ederdim. Milliyetçi arkadaşlar bunu ayrılırken selam gibi kullanırlar, mektuplarının sonuna büyük harflerle yazarlar, salonlarda toplantılarda slogan olarak atarlardı. "Bu ne yahu? Böyle saçmalık mı olur? Allah bütün Müslümanları korusun" derdim, kimi hak verir, kimi de güler geçerdi.

Sonra öğrendik ki okuldan bir gurup arkadaşımız da "milliyetçi" olmuştu ama onlarınki "Kürt Milliyetçiliği" idi. Onların dilinde de Irak'ta yaşayan Mustafa Barzani vardı. Duyduğumuza göre molla'ydı, şeyhti ama Rusya'ya gidip geliyor, komünistlerle düşüp kalkıyordu. Bir gün bunu bir arkadaş dile getirince, sınıfta ayı gibi dolaşmaktan başka bir özelliği olmayan birisi "Seni bir saatte kaybederim" diye bağırınca hayret etmiştik...

Önceleri gayet iyi olan aramız gittikçe açılmaya başladı onlarla. Biz "Türkçü", onlar "Kürtçü" olmuştu. İrkçılığı oldum olası sevmezdim. Kaldı ki dinimiz de kesinlikle yasaklamıştı. Milliyetçilik ırkçılık anlamına gelmiyordu bizim için. Türk milleti deyince sanki "İslam Ümmeti" kasedediliyordu. Ümmetin sevk ve

idaresinde Türklerin ağırlığı böyle düşündürüyordu. Bunda başkalarını aşağılayan bir yan yoktu bizim için. Gayet masumduk. Avrupalılar da “Türk” deyince “müslümanları” kasederlerdi duyduğumuza göre. O günün matbuatı ve kitapları da hep bu dili kullanıyordu üstelik. “Necip Türk Milleti” demeden yazmıyordu yazarlarımız.

Ama zamanla öğrendik ki ben değilsem de Türklerin arasında az da olsa Türk ırkçısı, yani Türkçü vardı. Fakat Onlar yanlış yapıyorsa, dini bilen İmam Hatipliler de yanlış yaparak “Kürtçü” mü olmalıydı? Bunu anlayamıyor, onlara hak vermiyordum.

Tartışmalar hakarete, hatta kavgalara kadar vardı. İçimizden bir arkadaşın, şimdilerde müftülük yapan Hüseyin Erdoğan’ının başına kaldırım taşıyla vurarak neredeyse öldürüyorlardı.

Yeni Guruplar

Sonra bir üçüncü gurup çıktı aramızdan sessizce. Daha doğrusu zaten vardılar aramızda ama ayrılmışlardı bizden sezdirmeden. Kitap okur, kaset dinlerlerdi. O kasetlerden bazen Kadir Mısıroğlu, bazen Necmettin Erbakan sesi gelirdi. En çalışkan, en dindar ve terbiyelilerimizdi onlar. Aralarında hem Türk, hem de Kürtler vardı ve bu asla sorun olmuyor, kardeş kardeş geçiniyorlardı. Dikkat ettim, bizim aramızda candan arkadaş olarak Kürtler yoktu. Bu benim canımı sıkımişti...

Ben de namazlarımı kılardım. Guruplaşmalardan hoşlanmazdım. Ama gerek sınıf farkı, gerekse önceden edinilen arkadaşlıklar sebebiyle o yeni gurubun aralarında sıkı fıkı olamadım onlarla. Daha doğrusu davet bekledim onlardan, ama gelmedi. Ben de gururuma yedirip aralarına, yani guruplarına bir

“üye” gibi giremedim. Gurup üyesi değil ama sevgili bir arkadaş olarak kaldık onlarla.

O sıralarda “Nurculuk” hareketini duymaya başladım. Bediuzzaman Said Nursî’yi ismen tanırdım. Hatta evimizde “Küçük Sözler” risalesi vardı ve çoğunu okumuştum. Namaz için verdiği misali harika bulmuştum. Bana namazı sevdirmişti. “Hutbe-i Şamiye” de vardı evimizde. Onu da çok beğenmiştim. Ama bu hareketin “Nurcular” olarak cemaatleştiğini, medreseler açtığını filan yeni öğreniyordum. Bunu “Süleymancılar” çoktan yapmışlardı, ben onları iyi bilirdim, ama biz İmam Hatipleri sevmedikleri için ben onları sevsem de, köyümdeki dindar insanlar hariç, aralarında olamıyordum.

“Yeniden Milli Mücadele” dergisi etrafında “Mücadeleciler” gurubunu da o zaman duymuştum. Bu arada Necmettin Erbakan ve “Milli Nizam Partisi” de ortaya çıkıyordu. Velhasıl İslamî guruplar çoğalıyordu.

Bir şey dikkatimi çekerti. Bütün bu gurupların aktif müdavimleri namazlarını kılardı. Fakat “Türkçü” veya “Kürtçü” olsun iki milliyetçi gurubun gençleri de genellikle namaz kılmazdı. Hatta o arkadaşımızın kafasını ezmeye kalkan habis, köylülere nasıl abdestsiz ve cünüp namaz kıldırıldığını anlatır anlatır gülerdi.

Derken kampaşma büyüdü. Husumet büyüdü, kavgalar başladı. Daha sonra öğrendim ki, bazen kız tavlamadan ötürü iki kişi kavga yapar, sonra bunu ideolojiye çekerek gurupları çatıştırırlardı. Bu beni çok üzmüş ve derin derin düşündürmüştü...

İki şeye hayret etmiştim o sıralarda. Birisi, yeni ortaya çıkan Necmettin Erbakan’ın Diyarbakır’a gelmesiydi. Sanırım

sene 1969 veya 70 idi. Kürt Türk hep beraber karşıladık okul gençleri olarak onu ve alkışlarla konferansını dinledik. Sonra partisi Milli Nizam kapatılınca bizim gurup yine sevindi. Şahsen ben üzuldüm ama milliyetçi ağabeylerimiz seviniyordu. Bunun ne manaya geldiğini sordum onlara, doyurucu bir cevap veremediler. “Sonra anlarsın, bu bir siyaset meselesi” diyerek geçıştirdiler. Saçmalığın cevabı olmuyordu demek ki! Atalar boşuna dememişler “zırva tevil götürmez” diye.

Bir şaşırđım şey de, 12 Mart Muhtırasından sonra Deniz gezmiş ve arkadaşları idam edilince, biz yine sevindik ama, Kürtçü arkadaşlarımız çok üzüldü. Bunu da anlamamıştım, komünistlerin idamından İmam Hatipli arkadaşlara neydi? Sonradan öğrendik ki “Kürtçülük” ile “sol” hep yan yana idi.

“Bir Türkçü Ümmetçi Ve Şeriatçı Olamaz”

Aradan yıllar geçti. İbrahim Kafesođlu’nun devletin çıkardığı ve ucuzca verdiği “Bin Temel Eser” serisinden “Türk Milliyetçiliğinin Meseleleri” kitabını okuduk ve Türk milliyetçiliğinin “negatif unsurlarından” olması hasebiyle bir milliyetçinin neden “ümmeťçi ve şeriatçı” olamayacağı öğrendik. Bu bizim başımıza balyoz gibi indi tabi. Sersemledik bu darbeyle. Başımızdaki fikirler sanki kerpiç kerpiç döküldü ve iyi niyetlerimizle daha evvel görüp de üstünde durmadığımız nice sahneler tekrar gözümüzün önüne geldi. O zaman geride kalmış o hatıra kırıntılarını bir daha değerlendirdik. Anladık ki abilerimiz bize yalan söylemişler, bizi açıkça kandırmışlardı. Bu biraz düşündürdü ve soğuttu bizi ülkümüzden. Ama bir cemaatten ve fikirden kopmak, alıştığın bir çevreyi terketmek, sevdiğilerinden geçmek öyle kolay olmuyordu.

Başka kitapları da okuduk bu arada. Yerli yazarlardan dini ve millî kitaplarla beraber, yabancı (!) yazarlardan Seyyid ve

Muhammed Kutup kardeşleri, Mevdudî'yi, Hasan el-Benna'yı, Muhammed Hamidullah'ı, Ebu Hasen el-Nedvî'yi filan okumaya başladık. Böyle olunca sistemi, batılılaşmayı, demokrasiyi, laikliği, milliyetçiliği, ırkçılığı, siyasi partileri ve liderleri sorgulamaya başladık. Özellikle Batılılaşma ve Laiklik anlayışlarına karşı çıktık “milliyetçi ülkücü dernekler” içinde. Mustafa Kemal'i tartıştık mesela. Ona olan resmi söylemin orada ne kadar içtenlikle yapıldığını görünce şaşırdık. Oysa bizim bu zamana kadar gördüğümüz, o resmi yerlerde hep mecburen sevilir sayılır, onun dışında tamamen dışlanırdı.

Bu arada yoğun olarak İmam Hatiplerin dışındaki liseli gençleri tanıma fırsatımız oldu o derneklerde. O gençlerin bilgi ve kültür seviyesizliği de şaşırttı bizi. Bir İmam hatipli konuşursa, üstat gibi dinleniyor ve kendiliğinde “abi” sınıfına atlıyordu.

Bütün bu tartışmalarda ne kadar haklı olduğumuzu, gençlerimizin bizim gibi kandırıldığını, bunun altında yatanın da cehalet olduğunu gördük. Bu sohbetler birçok arkadaşımızı da etkilemişti. O zaman acı bir vaziyetle karşılaştık. Bizlerden eahatsızlık başlamıştı. Derken milliyetçi, Türkçü ve Ülkücü derneklerden dışlandık. Bize çok kaba bir şekilde “Selametçiyisen çık aramızdan, onlara git” dediler. Ne alakası varsa? Ama bu bizim için iyi oldu bir yerde. Çünkü aklımıza gelip de bir türlü beceremediğimiz kopuşumuzu sağladı çok şükür.

Sonra anladık o alakayı. Güya bizim anlattıklarımızı aynen onlar da söylüyormuş. Biz “din böyle” diyoruz, onlar da benzeri düşünceler için “partimizin görüşü böyle” diyormuş. Aynı şeyleri söyleyince biz de “selametçi” oluyormuşuz!

Maalesef o zamanlar işte böyle din ile parti de yer yer birbirine karıştırılıyordu. Bu yüzden birçok insan, dinin emrini bir siyasi görüş gibi anlıyor ve kendisini kabul edip etmemekte

muhayyer sanıyordu. Dinin bağlayıcılığı, inkarının küfre götüreceği bilinmiyordu.

Hatta bir ülkücü öğretmene sohbet esnasında ben “Müslümanlar kardeştir, hangi ırktan olursa olsun. Kur’an böyle söylüyor” deyince bana şöyle demişti:

“Kur’an’a saygım var. Ama o da dese kabul etmem, ben Arabı kardeş kabul edemem.”

Oradan hüznle ayrılırken etrafındaki samimi arkadaşlarına sessizce “şehadet kelimesi çektirmeden uyutmayınız” dedim. Çünkü o an ayeti beğenmeyerek reddettiği için dinden çıkmıştı. Bunu o bilsin bilmesin önemli değildi. Müslüman ülkesinde bu kadar büyük cehalete izin verilmez, mazeret olarak kabul edilmezdi.

O zaman beynimde bir şimşek çaktı; dini anlatırken başka hiçbir şeyi işin içine katmamak gerekiyordu. Bu insanlar dini bilmeyince, dinin konuları ile parti veya dernek konuları karışıyor, insanlar başka bir parti veya dernek fikrine karşı çıkıyorum zannederek hiç haberleri olmadan dine karşı çıkıyorlardı. Bu doğrudan imana zarar veren korkunç bir karıştırmaydı.

Daha sonraları Hayrettin Karaman ve İlahiyatçı arkadaşlarının çıkarttığı “Nesil” dergisini satmaya başladık Yüksek İslam Enstitüsünde kurduğumuz “kitap kulübü”nde. O da aynı sözleri söylüyor, İslam Tebliğcisinin fiili siyasetten uzak olması gereğinden bahsediyordu. Aklımda kalan kadarıyla tavsiye şuydu: “Siyaset yapacak bir din alimi, hoca efendi, buyursun yapsın. Ama o zaman İslam’ı anlatmasın, onu hocalara, alimlere bıraksın. Yok İslam’ı anlatacaksa, öğretecekse, siyaset

yapmasın, onu o işi yapanlara bıraksın. İki işi aynı anda yapmasınlar.”

Böylece ben de karar verdim ki, islam'ı anlatacak olanlar, hiçbir partiye girmemeli, bu işi partiler ve siyaset üstü yapmalıdır. Ben de onlardan olmalıyım. Buna öğretmen olduktan sonra fahri vaizlik de aptığımdan hayatım boyunca mümkün merteye riayet etmeye çalıştım.

Her neyse, istenmediğimiz yerde durma yüzüzlüğünü yapamazdık tabi. Biz de böylece “Milliyetçi Türkçü”lerin aralarından ebediyen çıktık. Çünkü müslümandık, ümmetçiydik, şeriata inanıyorduk. Laiklik ile inancımızı ve şariatımızı bağdaştıramıyorduk. Ama başka bir yere de değil, kütüphaneye gittik ve kitaplara gömüldük. “Özür dileme, gönül alma çabalarına ve başkanlık tekliflerine” de kulak asmadık. Bu da bize iyi bir ders olmuştu. Siyasetin iç dünyasının görünenden nasıl da bambaşka olduğunu ikinci defa orada yaşamıştım. Birincisini daha önce yazmıştım, hatırlarsanız.

Dindar İrkçı Olamaz

O günlerde dikkatimi çeken bir şey beni çok düşündürdü: Dindar insanlar ırkçı olmuyorlar. İrkçılık düşüncesinde olanlar, ya dine düşman, ya da dine karşı laubali ve kayıtsız kalıyorlar.

İşte o yıllarda karşıımızdaki guruptan, yani Kürtçülerden birilerinin yaşadıkları ve düşündükleri:

“Ha dilini bilmediğin Arapça'yla İslamlaşmak, ha resmi törenle Türkçülük öğretimi, ikisi de aynı sonucu doğuruyordu. Anlamadığın dualara 'amin' demek! Zaten Kürt kişiliği yüzyıllarca İslamlaşma adı altında bir sığığın, cehaletin içinde yuvarlanırken, çağdaş görüntülü din olarak aşırı Türkleştirme

kişililik bozulmasını daha da derinleştiriyordu. Olgun yaşlarda İslam olmak, Türk olmak belki anlaşılırdır. Toplumsal ihtiyaçlar bu tür bütünleşmeleri anlamlı kılabılır. Ama günlük ibadetler halinde İslamcılık ve Türkçülük kesinlikle olağan, çağdaş bir eğitim konusu olamaz.”¹

İşte bir Kürtçünün İslam’a bakışı: “Anlamadığın dualara 'amin' demek! Zaten Kürt kişiliği yüzyıllarca islamlaşma adı altında bir sığığın, cehaletin içinde yuvarlanırken.”

Çok garip, Türkçülerden de İslam’ın Türk ruhunu öldürdüğünü, pasifize ettiğini iddia eden çok çıkmıştı. Nasıl da aynı fikirdeler? Buna hayret edilmez mi?

Devam edelim Kürtçünün yazdıklarına:

“İkisine de anlam vermek istedim. Daha ilkokulda yeni bir dindar ve Türk kökenli olma özentisi duydum. Ama nereye kadar? 1970’lerin yoğun tartışmalı ve içinde 'Kürt sorunu' da geçen entelektüel sol ortamında kararlılık gelişmeye başladı. Yıllarca dinci ve Türkçü yüklenimler sol karşısında dayanılacak gibi değildi. Genç yaşlarımızın Kürt-Türk ayrımı yapmadan, ama her iki halkın bağımsızlık ve özgürlüğünü, eşitliğini cesaretle söylemeleri hayat tercihimin gerçek rengini belli edecekti. Benim için birer kahraman değerinde olan önderlerin kaybıyla, artık bu kulvarda davayı takip etmem vazgeçilmez bir namus meselesi haline geldi. Bu süreçte 'Kürt olmayı' her iki dayatmaya rağmen tam sahiplenmem tarihi bir adım olmayı beraberinde getirdi.”²

¹ <http://www.rojname.com/show-all-last-minute-news.php?nuce=10571>

² Ay.

Bir Kürtçünün Herzeleri

Şimdi sıkı durun, bundan daha acaibini size anlatayım. Bir Kürtçü ile tanıştık. Hasbelkader Uzun yıllar aynı okulda beraber çalıştık. Allah'a (azze ve celle) şükür bizde ırkçılığın mirkçılığın bulaşığı bile yoktu. Çocukluktan gençliğe yürüken abilerimize takılan bir iyi niyetimiz yanılığ ile bitmişti ve biz İslam'a pazarlıksız teslim olmuştuk. Ümmet-i Muhammed bizim derdimizdi ve onlardan birinin diğerine takvadan başka üstünlüğü yoktu. Onların derdiyle dertlenmeyen de zaten onlardan olamazdı.

Neyse. Şu bizim Kürtçü, yıllarca doğu medreselerinde okumuş, sonra Şam'a gitmiş, orada yüksek din tahsili görmüş birisi. Öyle cahil filan değildi güya. "Sıkı durun" dememin sebebi şu, o da demez mi ki "İslam kürt halkını geri bıraktı" diye?!

Fesüphanellah!

Hatta bütün Kürt ülemasını iftiharla sayarken Bediuzzeman Said Nursi'yi unuttur, hatırlattığımızda övmemeğe özen gösterirdi. Bazen "eserleri çelişkilerle dolu" der, bazen "yazdıklarının bir kısmını kendisi değiştirmiş, bir kısmını da talebeleri. Orijinalliği gitmiş" derdi. Her fırsatta karalamaya çalışır, kendince yanlış ve noksanlarını dile getirirdi. Mesela eski harflerle baskılarında "Kürdistan" dediği yerde, yeni harflerle yapılan baskılarda onun yerine "şark vilayetleri" demiş ya, ona içerliyordu. Ya da nurcu olan Kürtçü olmuyor ya, esas ona kızıyordu. Hatta açık açık "Kürtler için ne yapmış?" diye küçümsüyordu.

Şu sözü de ilk defa ondan duymuştum: "Zaten Kürtler maddi manevi biraz ilerlerse ya Arap olur, yada Türk. Kürtlüklerinden utanırlar. Adam olmaz bu bizim e... Kürtler!"

derdi kızarak, kahrederek. Sonunda Kürtlerin değil ama onun öyle bir e... olduğuna hak verdim.

Hatta doğudaki çoğu şeyhlere düşmanlık yapıyordu. “Bunlar Kürtleri yer bitirir, sonra da el etek öptürerek zilleti öğretir. Bunları kovmadan izzet kazanılmaz” diyordu. Noktalı yerleri kendime ve okuyucuya saygımdan yazmam mümkün değil. Ama karakteri oetaya koyma bakımından bunu yazmayı da gerekli gördüm.

Daha da garibi şu duyduklarım: “Biz devletimizi kurarsak, ne kadar ‘ben peygamber sülalesindenim’ diyen şeyh varsa, seyyid ve şerif varsa, malını mülkünü parasıyla elinden alacak ve yedi sülalesiyle birlikte uçağa bindirip Medine’ye postalayacağız. ‘İşte baban burada, sen de babanın şehrinde dilediğin gibi yaşa’ diyeceğiz.”

Bu kadar tahsil görmüş bir insan nasıl olurda bu kadar herze yer, zevzeklik ederdi. Saçmalamalarına bazen tahammül edemez, nezaketsizliği göze alarak sözünü keser, ya da lafı başka yöne çevirmeye çalışırdım.

Zaman zaman Peygamber diliyle lanetli bu ırkçıdan “Kürtçülük ve tarihi” üstüne çok şeyler dinledim. Çok garip şeyler duydum. Bunların bir kısmını ileride yazacağım. Bütün bunlar bana bir kannat verdi. O da, ırkçılar dini sevmiyor, dine düşman oluyorlar. Bu konuda Türkçüler, Kürtçüler ve Arapçılar birleşiyor.

Irkçılar Neden Dine Düşmandır?

Bu örneklerden ve yukarıdan beri anlattıklararımdan ortaya bir hakikat çıkıyor: ırkçılar dini sevmiyor. Evet, hangi ırktan olursa olsun, ırkçılar İslam dinine düşmandır. Bunu böyle gördüm, böyle yaşadım.

Bunun sebebi de gayet açıktır; çünkü İslam, ırkçılığı şiddetle yasaklamış, hatta lanetlemiştir. İslam, inananları kardeş sayarak bir tarağın dişleri gibi eşit saymış ve ırkçılığı cahiliyyeden bir sapıklık saymıştır. Kur'an, insanlarda renklerin, dillerin, soyların, boyların ayrı ayrı olmasını,¹ Allah (azze ve celle)'in varlığının, birliğinin, ilminin, gücünün, kudretinin bir delili olarak göstermiştir.

İrkçılık, Hz. Peygamber (sav) efendimizin en çok kötülediği, hatta lanetlediği ve yasakladığı bir hastalıktır. İrkçılık zulme, adaletsizliğe alet edilen asabiyet ve tarafgirliktir. Konuyla ilgili Resulullah (sallallahu aleyhi vesellem)in sözlerini yazmıştık, hatırlatıp geçelim.

O zaman Müslümanlara bazı şeylerin üzerinde biraz daha hassasiyetle durmak düşer diye inanıyorum. İnsanı ve insan kalbini, gönlü esas alan tasavvuf irfanını edinmek ve Gazalî, Mevlana, Yunus, Said Nursî gibi iman ve irfan ehli üstatların eserlerini okumak, okutmak gibi mesela. Çünkü bunlar ırkçılık zehrinin şifasıdır, panzehiridir.

Evet, beyinlerini ecnebilere kiraya vermiş kimseler bunu hala anlamamış olsalar da şu kesin bir hakikattir ki bize en büyük felaket ırkçılıktan geldi. İrkçılık ve onun tabii sonucu dinsizlikten...

O yüzden bu zamana kadar okuduğumdan ve konuştuğumdan edindiğim bilgilere göre bütün ırkçılar dinden az ya da çok uzaktırlar. Dindar bir ırkçı görürseniz biliniz ki o bir ahmaktır, dini de, ırkçılığı da anlamamış demektir.

¹ Rum, 22; Fatır, 27-28; Furkan 4; Hucurat, 13

Din Irkları Bozar mı?

İrkçılığın bizatihi kendisi akıl ve mantık dışı bir düşünce biçimi olunca, duyguların ötesinde sağlıklı düşünce ve kavrama için akıl yürütme ve bilgilenmeden uzak olan ırkçılığın, dinden uzak düşmesini anlamak zor olmasa gerek. Şaşırtıcı olan, bu durumun dünyanın her yöresinde bütün ırkçılar için geçerli olması herhalde.

İrkçuların bir iddiası da “dinlerin, ırkların fitrî özelliklerini bozduğu” sözleridir. Bunu yukarıda “Türkçülerin ve Kürtçülerin Ortak Yönleri” başlığı altında kısmen görmüştük. Mesela Türkçüler, İslam dininin kendi milli karakterlerini bozduğunu söylerler. Daha önceleri çok cesur bir millet olan Türkler, güya Müslüman olunca, başta kahramanlık olmak üzere bir çok hasletlerini kaybetmişler. Böylece pısırklaşmışlar, cesaret ve atılım güçlerini yitirmişler, diğer ırklar içinde sıradanlaşmışlar...

Kaybettikleri bu duygularla Karahanlı, Selçuklu, Osmanlı ve daha başka devletlerle dünyada bu kadar alana yayılmışlar. Acaba bir de kaybetmeselerdi, durum ne olacaktı? Bunu akli başında bir insan nasıl söylerler?

Kürtçüler de öyle. Dikkat ederseniz Kürtçüler de İslam’dan uzaktadırlar. Zaten gördüğümüz kadarıyla bu hareket, Sosyalist, Marksist, Leninist hareketlerin içinde doğmuş veya palazlanmıştır.

Onları da dinlediğimizde veya internet sitelerinde şöyle bir gezdiğimizde, Kürtlerin asıl millî dininin “Zerdüştlük” olduğundan, İslam dininin Kürtleri köleleştirdiğinden, geri bıraktığından, yukarıda anlattığım yobaz gibi acı acı yakındıklarını görürüz.

Bu yüzden PKK kendi içinde dindar insanları barındırmıyor, büyütüyor, namaz kılmalarını da hoş karşılamıyor. Bunu teslim olanlar açık seçik ifade ediyorlar. Ele geçen bazı kasetlerde de namaz kılanlarla nasıl eğlendiklerini gördük. Ölülerini de dini vecibelerini yerine getirmeden gömdükleri günlerce medyada resimlerle destekli olarak yayınlandı. Hoş, dindar bir Müslüman'ın da zaten onların içinde ne işi olabilir? Bunun haklı bir izahı yoktur zaten.

Kürtçülerin partisi DTP'lilerin son zamanlarda sistemin sahiplerine sundukları teklifleri de ibretle okuduk medyada: "Laikliğe ve Kemalist devrimlere gönülden bağlıyız. Biz olmazsak bölgenin hâkimiyeti dindarların eline geçer. İrticanın panzehiri biziz. Gelin dincilerle beraber mücadele edelim."

Savaşıklarını söyledikleri sisteme Müslümanları "ortak düşman" göstererek söylediği bu sözler, nereden bakarsanız bakınız zahirde alçaklığın da altında bir düşüklük, bir seviyesizlik ve ihanettir. Fakat aslında batında ve perde arkasında nasıl birlikte oldukları da tıpkı bu sözleri gibi yavaş yavaş meydana çıkmakta, mızrak çuvala sığmaz olmaktadır.

Onlara sevgi besleyerek sempati gösteren ve destek veren Müslümanlar nasıl olur da bunu görmez ve değerlendirmezler, hayret bir şey!

İslam, ne türden olursa olsun, ırkçılığı lanetlemiştir. Lanet demek, Allah Teala'nın o mel'una asla merhamet etmemesi, yüzüne bakmaması ve mutlaka şiddetle cezalandırmasıdır. Sevgili Peygamberimiz (sav) "ırkçılık yapan, ona çağırın, o uğurda savaşın ve ölen mel'undur ve asla bizden değildir" demiştir. İçinde azıcık bir iman kırıntısı taşıyan insan bu ifadeler karşısında sarsılır ve o lanetli düşünceleri kalbinden ve kafasından fırlatır atar.

Böyle bir mel'una bir zamanlar sormuştum: “Neden İslam’a olan mesafe Hıristiyanlara karşı yok? Niçin o kafirleri kendinize dost ediniyorsunuz?”

Aldığım cevap ilginçti: “Biz Hıristiyanlara dost olmazsak, bizi yaşatmazlar. Onlardan gelen destek olmazsa, var olmamız mümkün değildir. İster istemez İslam’dan uzak, Hıristiyanlığa yakın olmak zorundayız.”

Evet, aslında bütün dinlere uzaktırlar, bütün dinler de ırkçılığa uzaktır, ama gel gör ki siyasi çıkarlar yüzünden bunlar ve kimi Hıristiyanlar, Yahudiler birbirlerine yakın olmak zorundadırlar...

“Habervaktim” internet sitesinde yayınlanan ilginç bir haber, bütün bu düşüncelerimi yeniden canlandırdı. Onu bir okuyalım mı?

“Abdullah öcalan’ın 2001 yılında avukatları aracılığı ile Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’ne gönderdiği sayfalar dolusu savunması, “Sümer Rahip Devletinden Halk Cumhuriyetine Doğru özgür İnsan Savunması” adı altında 2 ciltlik bir kitap haline getirildi. Kitap, öcalan’la ilgili merak duyulan bu soruya çok açık cevap veriyor.

Marksist-Leninist görüşteki Öcalan, kitabın 300 sayfalık bölümünde habire İslam’ı ve Müslümanları karalıyor. Evrim teorisine inanan öcalan, “Allah”ın “Arabistan tasarımı olduğu”, “Allah’ın 99 isminin” Sümer kavramlarından ileri geldiği, “Hz. Peygamber’in Hz. Hatice ile parası için evlendiği”, “İslamiyet’in feodalizm ihracatçısı olduğu”, “Namazın tiyatro olduğu”, “Camilerin tiyatro salonlarına dönüştürülmesi gerektiği”, “İslam’ın ‘savaşçı bir din’ olduğu”, “İslam’ın Kürtleri ezdiği” gibi sapıkça ve iftira nitelikli görüşlerini aktarıyor.

Aynı öcalan, Hıristiyanlık konusunda ise ağızındaki baklayı çıkartarak, “Keşke Asya’da Hıristiyanlık egemen olsaydı” özlemi içinde olduğunu ortaya koyarak, Hıristiyan Batı’ya şu mesajı veriyor: “Hıristiyanların emrindeyim.”¹

İşte tipik bir ırkçı olarak öcalan önümüzde duruyor. İrkçidir, tarihi kavimleri karıştırarak ırkçılığına bilimsel bir zemin aramaktadır. İslam ile kavgalıdır. Ama Hıristiyanların egemenliğini istemektedir. Elbette aslında ona da düşmandır ama, bu gün oradan beslendiği için bunu açıkça söyleyemiyor, onlara karşı şirinlik, bir başka ifadeyle münafıklık yapıyor.

Biz bunun izdüşümünü çok iyi biliyoruz. Kaynak birliğinden olsa gerek, dikkat ederseniz bütün ırkçılar birbirlerine ne kadar da benziyor!

¹ <http://www.habervaktim.com/haber1.php?id=3740> 29.12.2007

SONSÖZ

İrkçılığın tarihi temellerini görmemiz, Cumhuriyet döneminde ırkçı sistemin topluma uyguladığı çok çeşitli haksız hukuksuz baskılar ve kışkırtmalar sonunda yaşanan bir kısım olaylara zemin olacaktır.

Bu olaylar maalesef birlik ve beraberliğimize zarar vererek halk arasında kavgaları kışkırtmış, Türkçülük ve Kürtçülük gibi bölücü akımlarını besleyip geliştirerek terör olaylarına sebep veya bahane olmuştur.

Sistemin bu kışkırtmalarını ve onun neticesinde ortaya çıkaran ırkçı terörü “Sistemin İrkçı Provokasyonları” ve “Kürt Sorunu Ve PKK Terörü “ isimleriyle iki kitap halinde yazdık. Değerli okuyucularımıza bunları da okumalarını tavsiye ederiz.

Kitaba Emeği geçen herkese teşekkürlerimi sunarım. Her zamanki son sözümüzü söyleyelim; hamd ve şükür olsun âlemlerin rabbi Allah Teâlâ'ya!

KAYNAKLAR

Kitaplar

- Abdulkadir Badıllı, Bediüzzeman Said Nursi, I. 111, timaş y. İst. 1990 c 1 s. 273
- Cemal Nar, İslam'da Devlet ve Siyaset,
Cemal Nar, İmanın Kıymeti Ve Korunması, Toprak y.
Cemal Nar, İlim Ve Özgütlük, aynı yerden.
Cemal Nar, Alimin Önderliği, Ukde y.
Cemal Nar, İnançta Kirlenme,
Cemal Nar, İnançta Arınma,
- Hilmi Ziya Ülken, Türkiyede Çağdaş Düşünce Tarihi,
Seiçuk y. İst. 1966.
- İbrahim Canan, İslam Işığında Anarşi
İbrahim Canan, Muhtasar Kütüb-ü Sitte Tercüme ve Şerhi, I-IVIII, Akçağ y. Ankara,
Kur'an-ı Kerim
Komisyon, Kütüb-ü Sitte,
Mehmet Akif Ersoy, Safahat,
M. Ertuğrul Düzdağ, Türkiye'de İslam Ve Irkçılık Meselesi,
Türdav, İst. 1983.
- M. Serhan Tayşi, Ali Emiri izinde, Timaş y. İst. 2009.
Nevin A. Mustafa, a. g. e.
Suat Yıldırım, Kur'an-ı Kerim Meali,
Şamil İslam Ansiklopedisi "ırkçılık" md.
Rudanî, Cemu'l Fevaid, 2/160 (3634)
Yüksel Kanar, Batının Doğusu,

Dergiler

Kadir Canatan, Said Nursi'nin Demokratik Toplum Tasavvuru, Köprü Dergisi, Yaz 2010 Yaz 2010 Sayı 111.

İnternet Siteleri

<http://www.arastiralim.com/kuzmanin-hikayesi.html>
http://www.habervaktim.com/haber/200048/tesettur_s_eferberligi_rahatsiz_etti.htmlYusuf Gezgin,
<http://www.yusufgezgin.com/turkculerle-kurtculerin-mukayesesi/>
http://www.ihtlassondakika.com/gazete_baslik_detay.php?hd=414292&id=40373
http://www.belgenet.com/arsiv/sozlesme/aas_122.html
(15.10.2011)
<http://www.rojname.com/show-all-last-minute-news.php?nuce=10571>
<http://www.haber7.com/haber/20101108/Ozal8217in-kuyugu-var-mi-diye-bakanlar.php/reklam.php>
<http://haber.ekolay.net/Haber/2908/813678/canakkale-de-askerlerin-cogu-arapti.aspx>;
<http://www.timeturk.com/tr/2011/10/17/osmanli-araplarinin-birinci-dunya-savasi-ndaki-sirlari.html>
<http://www.harbiforum.org/genel-kultur/85228-canakkale-savasinda-sehit-dusen-askerlerin-illere-gore-dagilimi.html>
<http://yenisafak.com.tr/diziler/arap/index.html>
<http://siyaset.milliyet.com.tr/-yerel-yonetimlere-ozerklik-vaadi-ak-parti-de-de-var/siyaset/siyasetdetay/27.05.2011/1395375/default.htm>
Yazanlar, Hüsamettin İNAÇ, Yrd.Doç.Dr., Dumlupınar Üniversitesi ĐĐBF Kamu Yönetimi; Feyzullah ÜNAL, Arş. Grv.

Gazi Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü .

[https://docs.google.com/viewer?a=v&q=cache:0lq8ai8twXwJ:s](https://docs.google.com/viewer?a=v&q=cache:0lq8ai8twXwJ:sbe.dpu.edu.tr/17/1-)

[24.pdf+Yerel+Y%C3%B6netim+ve+%C3%96zerklik&hl=tr&gl=tr](https://docs.google.com/viewer/a=v&q=cache:0lq8ai8twXwJ:sbe.dpu.edu.tr/17/1-24.pdf+Yerel+Y%C3%B6netim+ve+%C3%96zerklik&hl=tr&gl=tr&pid=bl&srcid=ADGEESjeUmZjhcwL7RaxZ1HYTYq9-)

[_lpH2D8TM7bOpUCbqwRz9NgyPsl2efNh8HIPWmCxx1jSKVui-](https://docs.google.com/viewer/a=v&q=cache:0lq8ai8twXwJ:sbe.dpu.edu.tr/17/1-24.pdf+Yerel+Y%C3%B6netim+ve+%C3%96zerklik&hl=tr&gl=tr&pid=bl&srcid=ADGEESjeUmZjhcwL7RaxZ1HYTYq9-_lpH2D8TM7bOpUCbqwRz9NgyPsl2efNh8HIPWmCxx1jSKVui-RZDDo5ReEmR-8C4qHmdJMH0u6rwyvoidlMiLx2-)

[EvZOiA8oV5kgnNop58AVkDd&sig=AHIEtbRVqpHau3AgKZGzZg3](https://docs.google.com/viewer/a=v&q=cache:0lq8ai8twXwJ:sbe.dpu.edu.tr/17/1-24.pdf+Yerel+Y%C3%B6netim+ve+%C3%96zerklik&hl=tr&gl=tr&pid=bl&srcid=ADGEESjeUmZjhcwL7RaxZ1HYTYq9-_lpH2D8TM7bOpUCbqwRz9NgyPsl2efNh8HIPWmCxx1jSKVui-RZDDo5ReEmR-8C4qHmdJMH0u6rwyvoidlMiLx2-EvZOiA8oV5kgnNop58AVkDd&sig=AHIEtbRVqpHau3AgKZGzZg3-VswXgCuGtg&pli=1)

[-VswXgCuGtg&pli=1 \(15.10.2011\)](http://www.sorularlailamiyet.com/article/12754/allah-dinini-bazen-zalimlerin-eliyle-yzeltir-sekisindeki-szn-kaynagi-nedir-neyi-ifade-ediyor.html)
<http://www.sorularlailamiyet.com/article/12754/allah-dinini-bazen-zalimlerin-eliyle-yzeltir-sekisindeki-szn-kaynagi-nedir-neyi-ifade-ediyor.html>

http://www.bugun.com.tr/haber_detay.asp?haberID=46528

http://tr.wikipedia.org/wiki/Abdullah_%C3%96calan#cite_note-2

